

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία...»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2006 - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' - ΕΤΟΣ 56ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 943 - ΚΑΝΙΓΤΟΣ 32 - 106 82 ΑΘΗΝΑΙ (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὅργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Περίοδος Γ' ἔτος 56ο Τεῦχος 943
Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2006

Ἱδρυτής:

Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Διευθυντής:

† Ὁ Μαρθῶνος Φῶτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων

Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:

Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ 10 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α.

Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

Ἱδιοκτησία - Κεντρική Διάθεσις:

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Θικῶν Ἐξαφύλλου:

«Ὁ Ἀναπεσών». Τοιχογραφία τῆς Μονῆς
Διονυσίου, Ἁγιον Ὄρος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήνυμα Χριστουγέννων 2006.....	3
Ἡ διακοπή τοῦ Μνημοσύνου	4-6
Ἑλληνικέ Λαέ ἀφυπνίσου.....	7-8
Ἐπιβεβλημένος ὁ χωρισμός Κράτους-Ἐκκλησίας	9-10
Τό Ἁγιον Ὄρος ἐάλω	11-13
Συλλογή ὑπογραφῶν Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου	13-14
Φωνή ἀπό παλαιά.....	15
Ὁ Τίμιος καί Ζωοποιός Σταυρός	16-17
Μικρά καί οὐσιώδη.....	18-19
Τήν Διακονίαν σου πληροφορήσον.....	20-23

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Ὅτε δέ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ
χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν
υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός,
γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ
νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἱοθεσίαν
ἀπολάβωμεν» (Γαλ. Δ')

Μήνυμα Χριστουγέννων

2 0 0 6

Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ

Ἡ ἄρρητος ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σύν τῷ ἀπείρῳ Αὐτοῦ ἐλέει, καταξιώνει ἡμᾶς, ὅπως γενόμεθα μέτοχοι καί πάλιν τῆς οὐρανόυ χαρᾶς ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς μεγάλης καί κοσμοσωτηρίου ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων.

Τό χαροποιόν ἄγγελμα τοῦ οὐρανοῦ «Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτήρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαβὶδ» ἀντηχεῖ διὰ μέσου τῶν αἰώνων καί πάλιν ἐφέτος, αἱ δέ δοξολογίαι πληροῦν τοὺς θόλους τῶν ἐκκλησιῶν καί οἱ κώδωνες δονοῦν τὸν ἀέρα σκορπίζοντες τό μήνυμα τῆς χαρᾶς.

Οἱ ἐν οὐρανῷ ὑπέροχοι μελωδοὶ Δαμασκηνός, Κοσμάς, Ρωμανός καί λοιποὶ θεόσοφοι ὕμνωδοί, συμμετέχουν εἰς τὸν ἐορτασμόν συμπάλλοντες μετὰ τῶν ἐν γῇ ἱεροψαλτῶν τὰ τούτων ἄσματα: «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ»!

Κοινή χαρά οὐρανοῦ καί γῆς διαλαληθεῖσα τό πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου πρὸς τοὺς ποιμένας τῆς Βηθλεέμ: «Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ».

Τὰ αἰσθητήριά μας πληροῦνται οὐρανόυ ἀγαλλιάσεως κατὰ τό ὕμνολογικόν, «τά σύμπαντα σήμερον χαρᾶς πληροῦνται Χριστοῦ ταχθέντος ἐκ τῆς Παρθένου».

Ἐμεγάλυνε Κύριος τό ἔλεος Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, ὑψώσας τὸν πεσόντα ἄνθρωπον διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του καί τοῦ θείου βαπτίσματος εἰς τὴν πρωτοκλήν ἀρχαίαν τιμὴν.

Εἰς τό μέγα ὅμως τοῦτο καί ὑπερφυές μεγαλοῦργημα τῆς θείας οἰκονομίας, ὁ κόσμος σήμερον δέν συγκινεῖται καί δέν ἀνταποκρίνεται εἰς μεγάλην κλίμακα πρὸς τὴν πανυπέρτιμον εὐεργεσίαν τοῦ Θεοῦ.

Παραμένει ἀτυχῶς ὑπὸ τό κράτος «τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου» εὐχαριστούμενος ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα τῆς ἀμαρτίας.

Δέν συγκινεῖται διὰ τὴν μεγάλην θεϊκὴν προσφορὰν μέχρι θυσίας ἐξ ἀγάπης, μοναδικῆς εἰς τό εἶδος τῆς, καθὼς Αὐτός ὁ Κύριος ἐπιβεβαιώνει: «Μερίζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ!» (Ἰωάν. ΙΕ' 13).

Ἦδωσεν ὁ Κύριος τοῖς ἀνθρώποις ὑπόδειγμα τῆς θεοβαδίστου ταπεινώσεως καί ἀγάπης ὡς θεμελίων ἀρετῶν, χωρὶς τῶν ὁποίων οὐδεμία ἄλλη

ἀρετὴ κατορθοῦται οὐδέ τελειοῦται καί καλεῖ τοὺς χρηστοθήεις ἀνθρώπους φίλους Του: «Ὑμεῖς φίλοι μου ἐστὲ ἐάν ποιεῖτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν» (Ἰωάν. ΙΕ' 14).

Ποῖοι ὅμως σήμερον ποθοῦν τὴν φιλίαν τοῦ Χριστοῦ; Πόσοι φιλοσοφοῦν γύρωθεν τοῦ μεγάλου Μυστηρίου τῶν Χριστουγέννων; Πόσοι αἰσθάνονται τό μέγα χρέος τῶν ἐναντι Θεοῦ;

Ἄντ' αὐτῶν, ὁ ἐορτασμός τῆς μεγάλης ἡμέρας ἀπέβαλε τὴν οὐσίαν, ἔλαβε δέ τὴν μορφήν κοσμικῆς ἐορτῆς ἐθιμοτυπικοῦ χαρακτήρος.

Εὐσεβεῖς φιλέοργοι. Εὐσεβεῖς ὀρθόδοξοι.

Τίμιοι ἐργάται τοῦ ἀμπελῶνος Χριστοῦ.

Ἄς ἐορτάσωμεν ὄχι κατὰ κόσμον ἀλλὰ ἐν κατανύξει καί θεαρέστως εἰς δόξαν Θεοῦ. Γνωρίζομεν ὅλοι ὅτι, εἰς τὰς ἡμέρας μας ἡ ἀμαρτία ὀργιάζει εἰς τό ζενίθ. Ὁ Χριστὸς ἐφυγαδεύθη. Ἡ εὐσέβεια διώκεται ἀπεινώς μέ τὴν εἰκόνα τῆς Μονῆς Ἑσφιγμένου. Οἱ Ποιμένες καί διδάσκαλοι ἀμιλῶνται εἰς τὸν ἀποχριστιανισμόν τοῦ λαοῦ μέ τὴν σκανδαλώδη ζωὴν τῶν καὶ τὴν ἀντιπατερικὴν διδασκαλίαν τῶν.

Τὴν ὀρθοδοξίαν ἐπρόδωσαν. Τοὺς ἱερούς κανόνας κατεπάτησαν καί ἀχρήστευσαν. Τὰς ἐορτάς μετέβαλον εἰς τυπολατρείαν, πρὸς παραπλάνησιν τοῦ λαοῦ καί προσωπικὴν ματαιοδοξίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν μὴ ἔχοντα ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει Ἰησοῦν! Οὐδέν τό πατερικόν, οὐδέν τό παραδοσιακόν, οὐδέν τό πρὸς μίμησιν καλόν.

Ἡμᾶς δέ τοὺς μαρτυροῦντας τὴν ἀλήθειαν, χλευάζουν καί πολεμοῦν διότι εἴμεθα συντεταγμένοι μετὰ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν πολυφώτων ἐκείνων ἀστέρων τοῦ νοητοῦ ἀστερώματος καί παγχρύσων στομάτων τοῦ Λόγου, φυλάσσοντες νοητάς Θερμοπύλας «τοῖς ἐκείνων ῥήμασι πειθόμενοι» καί ποτέ μετὰ τῶν συγχρόνων νεωτεριστῶν καί παποφίλων κατὰ τό ἀντίθεον πνεῦμα τῆς ἐποχῆς.

Ἐορτάσωμεν ὅθεν εὐλαβῶς καί θεοπρεπῶς τὴν μεγάλην ἐπέτειον τῶν Χριστουγέννων ὁμοῦ μετὰ τῆς ἐν οὐρανοῖς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας, ἵνα τύχωμεν τῆς εὐλογίας καί χάριτος τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου καί γενόμεθα κληρονόμοι τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ. Γένοιτο

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΔΙΑΚΟΠΗ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ

ἡ μόνη πατερική ὁδὸς ἀντιδράσεως εἰς τὴν ἀποστασίαν ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα εἰς τὸ Φανάριον καὶ ἡ ἀντίστοιχος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Νεοσημερολογιτῶν εἰς τὸ Βατικανόν μέ τὰς συμπροσευχὰς καὶ τοὺς λόγους, οἱ ὅποιοι ἀντηγλάγησαν, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ οἰκουμενιστικὴ πορεία τῶν ἡγετῶν τοῦ νεοσημερολογιτισμοῦ ἐπιταχύνεται. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς διδάσκουν ὅτι ὁ μόνος τρόπος ἀντιδράσεως πρέπει νὰ εἶναι ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ ὀνόματός των καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μετ' αὐτῶν. Μόνον μέ αὐτὸν τὸν τρόπο ἐνδέχεται νὰ συνετισθοῦν καὶ νὰ ἀλλάξουν πορείαν. Ὁ Καθηγητὴς κ. Παναγιώτης Ἡλιόπουλος εἰς τὴν ἀκόλουθον ὁμιλίαν του εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ Συλλόγου «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος» εἰς Ἀλεξανδρούπολιν (10 Δεκεμβρίου 2006), ἀνέφερε σχετικὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡταν οἱ Ἅγιοι Πατέρες συναντοῦσαν κληρικό πού δέν ὀρθοτομοῦσε τὸν λόγο τῆς ἀληθείας, ἦταν δηλαδή αἰρετικός, δέν συμπροσεύχονταν καὶ δέν συλλειτουργοῦσαν μαζί του, ἔπαυαν δέ νὰ ἀναφέρουν τὸ ὄνομά του στίς ἱερές ἀκολουθίες (διακοπὴ μνημοσύνου) ἃν ἦταν ποιμένας τους.

Στὴ συνέχεια θὰ ἀναφέρω ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μερικά περιστατικὰ διακοπῆς μνημοσύνου, Πατριαρχῶν Κων/πόλεως κυρίως, ἀπὸ κορυφαίους πατέρες τῆς ἐκκλησίας, πού ἔκαναν μάλιστα πρό Συνοδικῆς ἀποφάσεως, μερικές δέ φορές μετὰ ἀπὸ αἰρετικές ψευδοσυνόδους.

1- Μὲ ἀπόφαση τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου 379, ἐστάλη στὴν Κων/πολη, πρὸς ἐνίσχυση τῶν ἐκεῖ Ὁρθοδόξων, ὁ Ἅγιος **Γρηγόριος ὁ Ναζιανζινός**. Ὅταν ἔφτασε στὴ Βασιλεύουσα ὁ Ἅγιος Γρηγόριος δέν μνημόνευε τὸν Πατριάρχη Δημόφιλο, καθότι ἀρειανός. Ὅταν μετὰ δύο χρόνια συνῆλθε ἡ Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (381), ὅχι μόνον δέν ἐτιμώρησε τὸν Ἅγιο Γρηγόριο, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐξέλεξε πρόεδρο τῆς Συνόδου.

2- Ὅταν τὸ 428 ἔγινε Πατριάρχης Κων/πόλεως ὁ αἰρετικὸς Νεστόριος, οἱ Ὁρθόδοξοι κληρικοὶ ἔπαυαν ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον νὰ τὸν μνημονεύουν στίς ἱερές ἀκολουθίες, ἐνῶ ὁ λαὸς ἔβγαине ἀπὸ τίς ἐκκλησίες πού μνημόνευαν τὸ ὄνομά του κραυγάζοντας «*βασιλέα ἔχομεν, ἐπίσκοπον οὐκ ἔχομεν*».

Ὁ τότε πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἅγιος Κύριλλος, σὲ ἐπιστολὲς του πρὸς τὸν κλῆρο καὶ τὸν λαὸ τῆς Κων/πόλεως παρότρυνε σὲ ἀγῶνα καὶ στὴ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ Νεστορίου. Πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ὅλα αὐτὰ ἔγιναν 3 χρόνια περίπου πρὶν συνέλθει ἡ Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (431), ἡ ὁποία κατεδίκασε τὸν Νεστόριο καὶ δικαίωσε τὴ στάση τῶν Ὁρθοδόξων, πού εἶχαν διακόψει κάθε κοινωνία μαζί του.

3- **Ἑβδομος αἰώνας Κων/πολη**. Ἐμφανίζεται τότε ἡ αἵρεση τοῦ μονοθελητισμοῦ. Ὅλοι οἱ πατριάρχες εἶχαν δεχτεῖ τὴν αἵρεση αὐτή. Τὴ σημαία τῆς ὀρθῆς πίστεως κράτησαν δύο μοναχοί: ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς καὶ ὁ

Σωφρόνιος, ὁ μετέπειτα Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Ὁ Ἅγιος Μάξιμος **διέκοψε τὸ μνημόσυνο** τῶν αἰρετικῶν Πατριαρχῶν Κων/πόλεως, γι' αὐτὸ καὶ διώχτηκε σκληρά. Τὸν ἀναθεμάτισαν, τοῦ ἔκοψαν τὸ δεξί του χέρι, τοῦ ἔκοψαν τὴ γλῶσσα καὶ τὸν ἐξόρισαν στὸν Καύκασο σὲ ἡλικία 80 ἐτῶν. Ὅλα αὐτὰ συνέβησαν εἴκοσι χρόνια τουλάχιστον πρὶν συνέλθει ἡ ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (680), δεκαοχτὼ χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἁγίου Μαξίμου (662) ἡ ὁποία ἐδικαίωσε τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἁγ. Μαξίμου καὶ καταδίκασε πέντε Πατριάρχες.

4- Πρώτη φάση Εἰκονομαχίας (758-787). Ἀγωνίζεται τότε μέ ζῆλο ὁ μέγας πατέρας καὶ διδάσκαλος τῆς ἐκκλησίας **Ἁγ. Ἰωάν. ὁ Δαμασκηνός (680-754)**. Τοῦ ἔκοψαν τὸ δεξί του χέρι, τὸ ὁποῖο ἀποκαταστάθηκε θαυματουργικά, μέ θερμὴ προσευχὴ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἐνῶ ἡ Εἰκονομαχικὴ σύνοδος τοῦ 754 τὸν ἀναθεμάτισε. Ἄς ἀκούσουμε τὸ φαιδρὸ ἐκεῖνο ἀνάθεμα. *«Μανσοῦρ τῷ κακωνύμῳ καὶ σαρακινόφρονι, ἀνάθεμα. Τῷ εἰκονολάτρῃ καὶ φалσογράφῳ, ἀνάθεμα. Τῷ τοῦ Χριστοῦ ὑβριστῇ καὶ ἐπιβούλῳ τῆς βασιλείας, ἀνάθεμα. Τῷ τῆς ἀσεβείας διδασκάλῳ καὶ παρερμηνευτῇ τῆς θείας γραφῆς, ἀνάθεμα!»*

Ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (787), πού ἔγινε 33 χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου (754) τὸν ἐδικαίωσε πανηγυρικά, ἐξαπέλυσε δέ φρικτὰ ἀναθέματα κατὰ τῶν εἰκονομάχων καὶ ὄλων τῶν αἰρετικῶν, ὅπως ἀκούσαμε στὸ Συνοδικὸ τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας.

5- Δεύτερη φάση Εἰκονομαχίας (813-843). Ὁ **Ἁγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης (759-826)** ὁ ἄκαμπτος αὐτὸς μαχητής, τρεῖς φορές διέκοψε τὸ μνημόσυνο Πατριαρχῶν Κων/πόλεως. Οἱ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν γιὰ ἓνα παράνομο γάμο. Κακοποιήθηκε δεινὰ, καθαιρέθηκε, ἀναθεματίστηκε καὶ ἐξορίστηκε ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους. Καὶ ὅλα αὐτὰ μετὰ ἀπὸ δύο εἰκονομαχικὲς συνόδους, 754 καὶ 815, ἐνῶ ἓνα μέρος τῶν ἀγῶνων τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου ἦταν πρὶν τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (787). Κοιμήθηκε τὸ 826, δηλαδή 17 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναστήλωση τῶν ἱερῶν εἰκόνων καὶ τὸν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας (843).

6- Ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως Ἅγιος Γερμανός (1222-1240), σὲ ἐπιστολὴ του πρὸς Κυπρίους κληρικούς (1229), πού μνημόνευαν Λατίνους ἐπισκόπους, κατόπιν ἀφόρητης βίας (Λατινοκρατία), ἀπαγορεύει κάθε οἰκονομία στὸ θέμα τοῦ μνημοσύνου, ἔναντι οἰουδήποτε τιμήματος. Τότε βέβαια πολλοὶ ἐδιώχθησαν καὶ εἶχαν μαρτυρικὸ τέλος. Στὴν ἐπιστολὴ του αὐτὴ ὁ Πα-

τριάρχης ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων: *«Ὅσοι τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐστὲ τέκνα γνήσια, φεύγειν ὅλῳ ποδί τῇ Λατινικῇ ὑποταγῇ, καὶ μηδὲ εὐλογίαν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν λαμβάνειν τὴν τυχοῦσαν. Κρεῖσσον γάρ ἐστὶ ἐν τοῖς οἴκοις ὑμῶν προσεύξασθαι κατὰ μόνας, ἢ ἐπ' ἐκκλησίας συνάγεσθε μετὰ Λατινοφρόνων»* (Κ. Σάθα: Μεσαιωνικὴ βιβλιοθήκη, Βενετία 1873-Ἀθῆναι 1972, τόμος Β', σελ. 18).

7- Σύνοδος τῆς Λυών (1274). Ἀποφασίστηκε ἡ ἔνωση τῶν ἐκκλησιῶν. Κλῆρος καὶ λαὸς ἀντέδρασε ἔντονα. Ἁγιορεῖτες Πατέρες ἔστειλαν στὸν Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Η' Παλαιολόγο τὸν ἄζυμίτη, μνημειώδη ὁμολογιακὴ ἐπιστολὴ καὶ στὴ συνέχεια διέκοψαν τὸ μνημόσυνο τοῦ Λατινόφρονος Πατριάρχου Ἰωάννου τοῦ Βέκκου. Τὸ 1280 καταφθάνουν στὸ Ἅγιο Ὅρος Αὐτοκράτορας καὶ Πατριάρχης μέ στρατό, ἀποφασισμένοι νὰ ἐπιβάλλουν τὸ μνημόσυνο διὰ τῆς βίας. Ὅσοι πατέρες ἔμειναν σταθεροί, μαρτύρησαν, καὶ ἐορτάζονται ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ὡς Ὁσιομάρτυρες. Οἱ Ἰβηρίτες ἐβλήθησαν στὴ θάλασσα καὶ ἡ μνήμη τους τελεῖται 13 Μαΐου. Οἱ Ζωγραφεῖτες ἐκάησαν στὸν πύργο τῆς Μονῆς καὶ ἐορτάζουν 22 Σεπτεμβρίου. Οἱ Βατινοπεδινοὶ ἐτελειώθησαν δι' ἀγχόνης καὶ τιμῶνται στίς 4 Ἰανουαρίου. Οἱ ἐν Καρυαῖς ἐτελειώθησαν ἄλλοι δι' ἀγχόνης καὶ ἄλλοι διὰ ξίφους, ἐορτάζουν 5 Δεκεμβρίου. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἔξι χρόνια μετὰ τὴν ψευδοσύνοδο τῆς Λυών (1274) καὶ τέσσερα χρόνια πρὸ τῆς Συνόδου τῆς Κων/πόλεως (1284), μέ τὴν ὁποίαν ἀποκηρύχθηκε ἡ ἔνωση τῆς Λυών καὶ καθαιρέθηκε ὁ Πατριάρχης Ἰω. Βέκκος.

8- Ἑσυχαστικὴ ἔρις 14ος αἰ. Ὁ παπικός μοναχὸς Βαρλαάμ ὁ Καλαβρός, ἔρχεται στὴν Ἀνατολὴ ὑποδύεται τὸν ζηλωτὴ Ὁρθόδοξο, καὶ διαδίδει τὰ σαθρὰ δόγματα τοῦ παπισμοῦ, προκαλώντας σύγχυση, καὶ χλευάζοντας τοὺς Ὁρθοδόξους. Καταδικάσθηκε στὴ Σύνοδο τοῦ 1341 καὶ ἔφυγε στὴ Δύση. Τίς πλανεμένες ὁμως ἀπόψεις του ἀσπάζονται λόγιοι τοῦ Βυζαντίου (Ἀκίνδυνος, Γρηγοράς κ.ἄ.), ἀλλὰ καὶ ἐπίσκοποι καὶ αὐτὸς ὁ Πατριάρχης Ἰω. Καλέκας. Ὁ στύλος τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἁγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς διέκοψε τότε τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου, διὰ τοῦτο καὶ ἀναθεματίστηκε καὶ φυλακίστηκε στὴ φυλακὴ τῶν ἀνακτόρων τέσσερα χρόνια περίπου (1343-1347). Οἱ Ὁρθόδοξοι ὁμως Σύνοδοι 1341, 1347, 1351 οἱ ὁποῖες θεωροῦνται ἀπὸ πολλοὺς ὡς Οἰκουμενικὲς δικαίωσαν τοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου, τὸν ἐξέλεξαν δέ καὶ Ἀρχιεπίσκοπο Θεσ/νίκης (1347).

Ἄς ἀκούσουμε τὸ ἐλεεινὸ ἀνάθεμα κατὰ τοῦ

προμάχου της Ὁρθοδοξίας Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ: «*Τόν Παλαμᾶν καί τούς ὁμόφρονας αὐτῶ... τολμήσαντας ἀκανονίστως καί ἀκρίτως ἀποκόψαι τό μνημόσυόν μου, ἀπό τῆς ζωαρχικῆς καί Ἀγίας Τριάδος δεσμῶ καθυποβάλλομεν, καί τό ἀναθέματι παραπέμπομεν...!*». Ἰωάννης ἐλαίω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κων/πόλεως, Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικός Πατριάρχης. (P.G. 150, 863D-864A).

9- Ψευδοσύνοδος Φερράρας - Φλωρεντίας (1438-1439). Ἀποφασίστηκε ἐκεῖ ἡ ἔνωση τῶν ἐκκλησιῶν. Ὁ μόνος πού δέν ὑπέγραψε ὡς γνωστόν ἦταν ὁ ἐπίσκοπος Ἐφέσου Ἁγ. Μάρκος ὁ Εὐγενικός (1392-1444), ὁ ὁποῖος καί διέκοψε τό μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως, δέν συλλειτουργοῦσε δέ ποτέ πλέον μέ κανέναν ἐπίσκοπο ἀπ' ἐκείνους πού ὑπέγραψαν τήν ἔνωση. Ἐπιπλέον ἄφησε ὑποθήκη νά μήν γίνουν δεκτοί ὁ Πατριάρχης καί ἐπίσκοποι πού ὑπέγραψαν, οὔτε μετὰ θάνατον, οὔτε στήν κηδεία, οὔτε στά μνημόσυνά του, ἀπό τιμὴ δῆθεν πρὸς αὐτόν. Σχετικά μέ τό μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου καί τῶν Λατινοφρόνων ἐπισκόπων ἔλεγε ὁ Ἁγ. Μάρκος. «*Ἐκφεύγειν ἅπανι τρόποις τήν κοινωνίαν αὐτοῦ (τοῦ πατριάρχου) καί μήτε συλλειτουργεῖν αὐτῶ, μήτε μνημονεύειν αὐτοῦ, μήτε ἀρχιερέα τοῦτον, ἀλλά λύκον καί μισθωτόν ἡγεῖσθε*» (P.G. 160, 1097).

Καί ὅλα αὐτά μετὰ τήν ψευδοσύνοδο τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας καί πρὶν ἀπὸ τήν Ὁρθόδοξο Σύνοδο Κων/πόλεως τοῦ 1450 ἡ ὁποία δικαίωσε τούς ἀγῶνες τοῦ Ἀγ. Μάρκου. (Μ. Γεδεῶν, Πατριαρχικοί Πίνακες σέλ. 467).

10- Μετὰ ὅμως ἀπὸ τίς ἀναφορές αὐτές σέ περιστατικά ἀπὸ τήν ἱστορία τῆς ἐκκλησίας, τό δικαίωμα καί τό καθῆκον τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου πού καινοτομεῖ περὶ τήν πίστιν κατοχυρώνουν καί οἱ ἱεροὶ κανόνες λα' (31) Ἀγ. Ἀποστόλων καί ὁ ιε' (15) τῆς ΑΒ (Πρωτοδευτέρας) ἐν Κων/πόλει ἐπὶ Πατριάρχου Μ. Φωτίου (861). Ὁ πολὺ σημαντικός αὐτός κανόνας ὀρίζει ὅτι: Ἐκεῖνοι οἱ κληρικοὶ πού διακόπτουν τό μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου, καί μάλιστα πρὸ Συνοδικῆς ἀποφάσεως ὅταν κηρύσσει δόγματα παρὰ τὰ διατεταγμένα, ὅχι μόνο δέ κάνουν σχίσμα (ἐπομένως δέν εἶναι σχισματικοί), ἀλλὰ εἶναι καί ἄξιοι τιμῆς ἀπὸ τούς Ὁρθόδοξους. Αὐτό ἔγινε στά προαναφερθέντα περιστατικά, ὅπου κορυφαῖοι πατέρες διέκοψαν τό μνημόσυνο πρὸ Συνοδικῆς ἀποφάσεως. Αὐτό ἔγινε καί πρὸ 35ετίας περίπου (1972), ἀπὸ τίς περισσότερες μονές τοῦ Ἀγίου Ὁρους καί ἀπὸ τρεῖς

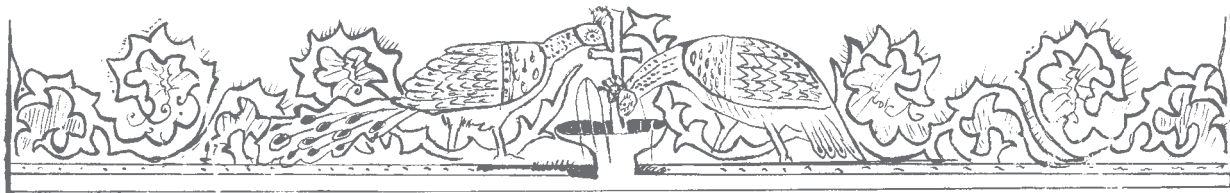
Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Φλωρίνης Αὐγουστίνου, Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβρόσιο καί Παραμυθίας Παῦλο, χωρίς νά τιμωρηθοῦν ἀπὸ τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Συμπέρασμα: Ἐξ' ὅσων ἀναφέραμε μπορούμε νά ποῦμε ὅτι οἱ Ἁγιοὶ Πατέρες ποτέ δέν μνημόνευαν κακοδόξους Πατριάρχες καί Ἀρχιερεῖς. Ὅταν ἐμφανίζονταν τέτοια περιστατικά διέκοπταν τό μνημόσυνό τους καί κάθε κοινωνία μαζί τους. Σ' αὐτό ἔχουμε τὴ σύμφωνη γνώμη τῶν Ἁγ. Πατέρων, (consensus partum).

Σεβαστοὶ Πατέρες, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Οἱ ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ σωτηρία εἶναι ὁ καθαρὸς βίος καί ἡ ὀρθὴ πίστις. Ὁ Οἰκουμενισμὸς κάθε ἄλλο παρὰ ὀρθὴ πίστις εἶναι. Εἶναι «Παναίρεση» (π. Ἰουστίνος Πόποβιτς), «εἶναι κάτι χειρότερο ἀπὸ τὴν παναίρεση» (καθηγητῆς Ἀνδρέας Θεοδώρου), «εἶναι θανάσιμη ἀπειλή γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία» (π. Σπυρίδων Μπιλάλης), «εἶναι (νέα) βαβυλώνια αἰχμαλωσία» (π. Γ. Μεταλληνός), «εἶναι αἵρεση καί παναίρεση» (καθηγητῆς π. Θεόδωρος Ζήσης), «εἶναι ἡ μεγαλύτερη πλάνη τῆς ἐποχῆς μας, ὁ μεγαλύτερος καί ἰσχυρότερος πειρασμὸς» (Ναυπάκτου Ἱερόθεος), «εἶναι αἵρεση» (Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος). Ὁ Ἀρειανισμὸς, ὁ Μονοφυσιτισμὸς, ὁ Μονοθελητισμὸς, ἡ Εἰκονομαχία, ἦσαν γνωστὲς αἱρέσεις σέ ἄλλες ἐποχές, ὁ Οἰκουμενισμὸς τώρα.

Τὰ παγκόσμια κέντρα ἐξουσίας, οἱ ἐργολάβοι τῆς πολυθρύλητης παγκοσμιοποίησης, πού κατευθύνουν τίς τύχες τοῦ πλανήτη, φιλοδοξοῦν νά καταστήσουν τὸν Οἰκουμενισμό ὡς τὴν Πανθηρσκεία τοῦ μέλλοντος. Ἐνα εἶδος ὁμοσπονδίας θρησκείων, μέ πνευματικὸ πλανητάρχην τὸν Πάπα. Μέ σατανικὴ πανουργία ὅλα ὁδεύουν πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση. Ἡ μόνη διέξοδος ἀπὸ τό πλέγμα αὐτοῦ θανάτου, στό ὁποῖο ἔχουν μπλέξει ὅλες σχεδὸν οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, εἶναι μιά: Ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου.

Εἶναι ἀλήθεια πὺς τὰ τελευταῖα χρόνια γράφονται πολλὰ καί ἔξοχα κείμενα, γύρω ἀπὸ τό καρκίνωμα αὐτοῦ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Οἰκουμενισμό. Ὅμως ἐλάχιστοι μιλοῦν γιὰ τὴ διακοπὴ κοινωνίας μέ τὴν μεγάλη αὐτὴ παναίρεση τῆς ἐποχῆς μας. Οἱ πατέρες καί οἱ ἀδελφοὶ αὐτοὶ ὁμοιάζουν μέ τούς χειρουργοὺς ἐκείνους πού κάνουν ἄριστες διαγνώσεις, δέν δίνουν ὅμως κανένα φάρμακο γιὰ θεραπεία καί δέν κόβουν τό σάπιο ἐκεῖνο ἄκρο τοῦ ἀσθενοῦς πού πάσχει ἀπὸ γάγκρενα. Καί τό φάρμακο στήν προκειμένη περίπτωση εἶναι ἡ διακοπὴ κοινωνίας.

ΕΛΛΗΝΙΚΕ ΛΑΕ ΑΦΥΠΝΙΣΟΥ*

Χαιρετίζομεν άξιοχρέως καί έν συγκινήσει τό ιερόν άθροισμα τοῦ άκριτικοῦ λαοῦ τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως σήμερα διά τήν προάσπισιν τῶν ιερῶν καί όσίων τῆς ένδόξου μαρτυρικῆς φυλῆς μας.

Εἶναι καθήκον κάθε Ἕλληνας ή περιφρούρησις τοῦ έθνικοῦ μας θησαυροῦ πού έκληρονομήσαμεν από σεβαστούς καί άγίους, θά έλέγαμεν, προγόνους, πρό τῶν όποίων ύποκλινόμεθα τιμητικῶς ως όφειλέται μεγάλων εὐεργεσιῶν.

Συγχαίρομεν πρός τοῦτο τούς συντελεστάς τῆς παρούσης συνάξεως, καθώς καί τό σύνολον τοῦ λαοῦ πού έτίμησε διά τῆς παρουσίας του τήν έδῶ σύναξιν, ως όντως άπογόνου λαοῦ τῶν ένδόξων ήρώων προγόνων μας πού έθυσιάσθησαν «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν άγία καί τῆς Πατρίδος τήν έλευθερία»!

Δυστυχῶς, ζῶμεν εἰς έποχήν κατά τήν όποίαν καί τά δύο αὐτά ιδανικά τῆς φυλῆς μας κινδυνεύουν καί ή τιμή καί δόξα τοῦ έλληνικοῦ όνόματος ύποβαθμίζεται, πρός χαράν τῶν έχθρῶν μας.

Ἡ ένδοξος καί μαρτυρική Ἑλλάδα μας πού άνεβίωσε «σάν τή σπίθα από τή στάχτη» εἶχε τό μυστικό τῆς άντοχῆς εἰς τόν Χριστόν καί τήν όρθοδοξίαν, καί μ' αὐτά τά δύο ιδανικά άνθεξε τετρακόσια έτη σκλαβιάς χωρίς νά χάσει τήν αὐθυπαρξίαν της όδεύουσα διά μέσου μυρίων σκοπέλων καί συμπληγάδων λίθων, έως ότου ή εὐλογημένη ήμέρα τῆς 25ης Μαρτίου 1821 πού συνετελέσθη τό μέγα θαῦμα τῆς άπελευθερώσεώς μας.

Ἡ ιστορία τῆς ένδόξου φυλῆς μας δέν έχει άλλην όμοίαν εἰς τόν κόσμον.

Πολλοί θά μάς εἰποῦν, αὐτό λέγεται «ρατσισμός»! Ὁχι Κύριοι! Όμιλοῦν τά δεδομένα ιστορικά γεγονότα άφ' έαυτῶν πού καί ξένοι τά έθαύμασαν. Ἡ Ἑλλάς έμεγαλούργησε.

Ἡ άπαισία ξενόφερτος λέξις «ρατσισμός» τῆς

νέας έποχῆς εἶναι άκατανόητος εἰς ύγιή νοῦν. Εἶναι άγνωστος εἰς τό έλληνικόν λεξιλόγιον, μάλλον δέ προπομπός τῆς παγκοσμιοποιήσεως.

Ἐπί χιλιάδας έτῶν ό κάθε πολιτισμένος λαός έχει τήν ιστορίαν του, τά ιδανικά του, τίς έθιμοτυπίες του καί εἰς αὐτά έντρυφά καί άρέσκεται.

Ἡμεῖς ως έθνος άρχαῖον μέ σημαντικήν ιστορίαν καί πολιτισμόν, έχομεν χρέος νά κρατήσωμεν τήν Ἑθνικήν μας συνείδησιν καί τήν Πίστιν μας ως ιεράν παρακαταθήκην. Ὁσαύτως, τά ήθη καί έθιμά μας καί τό ιερόν τρίπτυχον «πίστις, πατρίς, οἰκογένεια», πού άποτελοῦν τήν εὐγενή καί ώραίαν παράδοσιν τῶν πατέρων μας καί εἶναι θεμέλια εὐτυχίας.

Δυστυχῶς όμως, ή έποχή μας έμφανίζει εἰς τό προσκλήνιον πνευματικούς Ἡγέτας άμοίρους τῆς ύψηλῆς άποστολῆς των εἰς καθοδήγησιν τοῦ λαοῦ μας.

Ἐλειψαν οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, οἱ καλοί ποιμένες καί διδάσκαλοι τῆς εὐσεβείας, οἱ φρουροί καί πρόμαχοι τῆς όρθοδοξίας μέ τήν μορφήν τοῦ Χριστοῦ, οἱ όδηγοί τῆς άρετῆς.

Ὁ Ἀρχιερεύς ἴσταται εἰς τύπον Χριστοῦ ως μιμητής Αὐτοῦ καί ποδηγέτης άνθρώπων. Δέν παραστρατεῖ, δέν έπαίρεται, δέν σκανδαλίζει, δέν καταδιώκει τήν εὐσέβειαν, αλλά στηρίζει τούς κλονιζομένους.

Ἐρωτῶμεν: Ὑπάρχουν σήμερα Βασίλειοι, Χρυσόστομοι, Γρηγόριοι, Φώτιοι, Μάρκοι Εὐγενικοί, Γρηγόριοι Παλαμάδες καί λοιποί τύποι Χριστοῦ καί ύποδείγματα πρός μίμησιν;

Ἄντ' αὐτῶν, κακοφημίαι καί βαρέα σχόλια τοῦ τύπου καί τῶν τηλεοράσεων, εἰς σκανδαλισμόν καί άπομάκρυνσιν τῶν πιστῶν από τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς συμπλήρωσιν τούτων ήκούσθη προσέτη από πατριαρχικά χεῖλη, άκουσον άκουσον, ότι οἱ ως άνω Ἀγιοι εἶναι «θύματα τοῦ άρχεκάκου όφεως καί εύρίσκονται εἰς τήν κρίσιν τοῦ Θεοῦ!»

* Χαιρετισμός Μακαριωτάτου Ἀρχ/που εἰς τήν προαναφερθεῖσαν έκδήλωσιν τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως.

Φρίξατε διά τήν ἀσέβειαν, διότι τοιαύτη βέβηλος φρασεολογία δέν ἠκούσθη ποτέ ἀπό τοῦ ἁμβωνος τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Διό καί διερωτώμεθα: Ποῦ εὕρισκόμεθα; Ποία θρησκεία καθυβρίζεται ἀπό τούς ἡγέτας της;

Ἡμεῖς ἀποροῦντες καί μή ἔχοντες ἄλλο τί εἰπεῖν, λέγομεν. Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου Κύριε!

Ἄλλ' ὁ σκοπός τῶν τεκταινομένων ἀγαπητοί, εἶναι ἐξόφθαλμος. Εἶναι ἡ προδοσία τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τόν παπισμόν καί τόν προτεσταντισμόν καί ἡ ἀπεμπόλησις τῶν ἱερῶν καί ὁσίων τοῦ γένους μας.

Εἶναι ὁ συγχρωτισμός τῆς ὀρθοδοξίας μετὰ τῶν ποικίλων αἱρέσεων καί ἡ ἐξίσωσις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἄλλων ψευδοεκκλησιῶν τῆς πανσπερμίας τῶν αἱρέσεων, κατὰ τό λεχθέν ὑπό τοῦ Ἀθηναγόρα ὅτι, «εἶναι ἁμαρτία νά λέγομεν ὅτι ἡ ὀρθοδοξία εἶναι ἡ μόνη ἐξ' οὐρανοῦ ἀποκάλυψις ἐνῶ αἱ ἄλλαι δοξασῖαι εἶναι πλάται!».

Ταῦτα πάντα εἶναι προοίμια τῆς εἰσόδου μας εἰς τήν «νέαν τάξιν.»

Ἀγαπητοί: Εὕρισκόμεθα εἰς τόν 8ον καί ἔσχατον αἰῶνα. Τά συντελούμενα εἶναι προφητευμένα. Ἐναπόκειται πλέον εἰς τήν συνείδησιν παντός ὀρθοδόξου Ἕλληνοῦ τά περί τῆς εὐθύνης του ἔναντι Θεοῦ καί τοῦ Ἔθνους μας.

Ὁ Θεός οὐ μυκτηρίζεται, οὐδέ καθεύδει. Πρίν ἢ ἐκσπάσῃ ἡ δικαία ἀγανάκτησίς Του, ἅς προφθάσωμεν τήν ἐξιλέωσίν Του διά τῆς μετανοίας καί ἐπιστροφῆς εἰς Αὐτόν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν πού Ἐκεῖνος ἱδρυσε.

Τό θεομίσητον ἐπαναληπτικόν γεγονός τῶν ἡμερῶν εἰς τό Φανάρι μετὰ τοῦ Πάπα πού συνετάραξε τās γνησίας ὀρθοδόξους συνειδήσεις, εἶναι κακός οἰωνός.

Εἶναι σημεῖον παρόμοιον τῶν παραμονῶν τῆς πτώσεως τοῦ Βυζαντίου, ὅταν καρδινάλιοι ἐλειτούργουν εἰς τήν Ἀγίαν Σοφίαν.

Εἶναι παροργισμός τοῦ Θεοῦ πού θά ἄρῃ τήν μακροθυμίαν του.

Τότε, ἡ ἅλωσις τῆς πίστεως, μᾶς ἐστοίχισε τήν ἅλωσιν τῆς Βασιλευούσης καί ὁλοκλήρου τοῦ Βυζαντίου. Μήπως κάτι παρόμοιον μᾶς ἀναμένει; Διότι τό αἶμα τῶν ἡρώων προγόνων μας πού ἐθυσιάσθησαν δι' ἡμᾶς τούς ἀχαρίστους ἀπογόνους των, βοᾷ πρός Κύριον!

Μία τοιαύτη λοιπόν ζοφερὰ εἰκὼν τῶν ἡμερῶν μας, ἀποκαλύπτει πλήρως καί τούς σκοπούς τοῦ στυγεροῦ διωγμοῦ τῶν πατέρων τῆς Μονῆς Ἑσφιγμένου.

Πρόκειται περὶ σχισματικῶν; Ὁχι! Μυριάκις ὄχι!

Ποῖον δικαστήριον πολιτικόν ἢ ἐκκλησιαστικόν ἀποφαίνεται ἄνευ χρήσεως νόμου; Εἴθισται ὑπὸ τῆς λογικῆς, νά ἐκδίδονται πάντοτε δικαστικά ἀποφάσεις βάσει νόμου καί ἀπολογίας τοῦ κατηγορουμένου καί ποτέ αὐθαιρέτως.

Βάσει ποίου λοιπόν ἐκκλησιαστικοῦ κανόνος καί ποίας ἀπολογίας κατεδικάσθησαν οἱ Ἑσφιγμένοι ὡς σχισματικοί;

Αναμένομεν νά πληροφορηθῶμεν τόν τοιοῦτον κανόνα, διότι ὁ 15ος τῆς ΑΒ Συνόδου δικαιώνει πλήρως τούς Ἑσφιγμένους.

Ἐάν ἡ καταδίκη δέν στηρίζεται εἰς κανόνα, τότε ἔχομεν περίπτωσιν αὐταρχισμοῦ καί συνεπῶς μεγάλης ἀδικίας.

Τό «αὐτός ἔφα»! Καί τό «ἀποφασίζομεν καί διατάσσομεν», μόνον εἰς δικτατορικά καθεστῶτα ἀνήκει καί ὄχι εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἔχει δημοκρατικόν τό πολίτευμα.

Προηγῆθη παρομοία περίπτωσις καί τοῦ Θεολόγου κ. Σωτηροπούλου, ἀλλά ποῖος κληρικός ἀνώτερος ἢ κατώτερος τοῦ ἡρνήθη τήν θείαν μετάληψιν; Ἄρα, ἄκυρος ὁ ἀνυπολόγητος ἀφορισμός! Ἀκυρος καί ἡ ἀναπολόγητος καταδίκη τῶν Ἑσφιγμενιτῶν!

Ἑλληνικέ Λαέ, γόνε ἡρώων καί ἁγίων Πατέρων. Εἰς σέ ἀνήκει πλέον νά ὁμιλήσῃς διά τās παρανομίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν σου.

Ἡ σιωπή σου ἢ ἡ ἀδιαφορία σου σέ καθιστοῦν συνένοχον τῆς προδιδομένης ὀρθοδοξίας μας καί πέραν τούτου, συνυπεύθυνον εἰς τήν κρίσιν τοῦ Θεοῦ.

Ἀνάλαβε τās εὐθύνas σου καί στήριξον τούς πατρικούς μας θεσμούς, διότι γνῶριζε ὅτι: Ἑλληνικόν στοιχεῖον καί ὀρθοδοξία εἶναι συνυφασμένα καθὼς τό πανί, μέ τό στημόνι καί τό ὑφάδι. Ἐάν τοῦ ἀφαιρεθῇ ἡ ἀληθὴς ὀρθοδοξία δέν θά ἀνθέξῃ εἰς ἐπιβίωσιν, ὅπως ἐάν ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τό πανί το ἕνα συστατικόν του.

Εὐχομαι τήν ἀνάνηψιν ἀπὸ τοῦ πρώτου ἕως τοῦ τελευταίου Ἕλληνοῦ κληρικοῦ καί λαϊκοῦ.

Εὐχομαι τήν ταχείαν ἐπιστροφὴν πίσω εἰς τούς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Τήν διόρθωσιν τῶν ἐσφαλμένων καί τήν ἐπούλωσιν κάθε πληγῆς πού ἐπῆλθε εἰς τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, διά νά τύχωμεν τῆς συγγνώμης παρὰ Θεοῦ καί διώσωμεν ὡς ἀληθεῖς Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἔχομεν τήν ἀπὸ Θεοῦ δωρεάν, πρώτοι νά μνηθῶμεν εἰς τόν Χριστιανισμόν καί νά τόν μεταλαμπαδεύσωμεν εἰς τὰ ἔθνη.

Μετ' εὐχαριστιῶν

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Ἐπιβεβλημένος ὁ χωρισμός Κράτους - Ἐκκλησίας

Τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαραθῶνος
κ. Φωτίου

Ο ἑλληνισμός καί ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἔννοι-
ες συνυφασμένες. Δέν μποροῦν νά διαχωρι-
σθοῦν. Ὅμως, ἄλλο Κράτος καί ἄλλο Ἔθνος.
Ἄλλο χωρισμός Κράτους-Ἐκκλησίας καί ἄλλο
ἡ ἀπο-ὀρθοδοξοποίηση τῆς Πατρίδος μας.

Πολλές φορές, τὸ Κράτος δρᾷ ἀντεθνικῶς.
Ὡς κράτος ἐννοοῦμε τὴν Κυβέρνηση καί ὅλο το
σύστημα τοῦ μηχανισμοῦ ἐξουσίας τῆς πατρίδος
μας. Συχνότατα, λοιπόν, ὁ ἐξουσιαστικός μηχαν-
ισμός λαμβάνει ἐπιζήμιες ἀποφάσεις γιὰ τὴν
Πατρίδα. Γιὰ παράδειγμα ἀναφέρουμε τὴν ψή-
φιση ἀντεθνικῶν νόμων, ὅπως τῆς πριμοδοτήσε-
ως τῶν ἐκτρώσεων. (Δέν λέγομε, νομιμοποίησε-
ως τῶν ἐκτρώσεων, ἀλλὰ πριμοδοτήσεως, διότι
ὅταν οἱ δαπάνες τῶν ἐκτρώσεων καλύπτονται
ἀπὸ τὰ ἀσφαλιστικά ταμεῖα, πρόκειται περὶ
πριμοδοτήσεως. Τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος, λοιπόν
πριμοδοτεῖ, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, τὴν πληθυ-
σμακὴ συρρίκνωση τοῦ Ἔθνους).

Σήμερα, μέρος τοῦ ἐξουσιαστικοῦ μηχανισμοῦ
ἀποτελεῖ καὶ ἡ κρατοῦσα Νεοημερολογιτικὴ
Ἐκκλησία. Πρόκειται γιὰ μία κρατικὴ Ἐκκλη-
σία πού συμπλέκεται καὶ διαπλέκεται μὲ τὸν
κρατικὸ μηχανισμὸ κατὰ τρόπον ἀπαράδεκτο
καὶ ἐπιζήμιο γιὰ τὸ Ἔθνος.

Οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἤδη ἀπὸ
ἀπὸ πολὺ νωρὶς ἐπεσήμαναν τὴν ἀναγκαιότητα
τοῦ χωρισμοῦ Κράτους Ἐκκλησίας, μὲ τὴν
ἐννοια τῆς ἀπεμπλοκῆς τοῦ πνευματικοῦ ὀργα-
νισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὰ θανατηφόρα
γρανάζια τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ. Σὲ πρακτι-
κό τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρησκευτικῆς Κοινότητος

τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τοῦ ἔτους
1934, ἀναγράφεται μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅτι: «Ἡ
Βουλὴ δὲν δικαιούται νὰ νομοθετῇ διὰ τὴν
Ἐκκλησίαν, ἄρα πρέπει νὰ ἐπέλθῃ **χωρισμός**
Ἐκκλησίας-Κράτους».

Ἀφενός, πράγματι, ἡ σύνδεση αὐτὴ πού
ὑπάρχει μεταξὺ Κράτους - (κρατοῦσης) Ἐκκλη-
σίας εἶναι εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας. Στερεῖ ἀπὸ
αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν της μὲ ἀντάλλαγμα τὴν
μισθοδοσίαν τοῦ κλήρου της. Ὅμως ἡ Ἐκκλησία
τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντι-
νουπόλεως ἔχουν ἱκανὴ περιουσίαν νὰ αὐτοσυντη-
ρηθοῦν ἄνετα, δίχως τὴν κρατικὴ χορηγία. Ἡ
ὑπεραφθονία τῶν χρημάτων πού ἔχει σήμερα
(μὲ τὰ κρατικά καὶ εὐρωπαϊκὰ κονδύλια), ἐπι-
τρέπει στοὺς διαφόρους Ἀρχιεπισκόπους καὶ
Οἰκουμενικοὺς Πατριάρχες νὰ μεριμνοῦν γιὰ
ἐπενδύσεις καὶ νὰ μεταβάλλονται ἀπὸ πνευμα-
τικοὶ ἡγέτες μᾶλλον σὲ ...Οἰκονομικοὺς Πα-
τριάρχες ἀμφότεροι! Δίδει ἀκόμη σὲ αὐτοὺς τὴν
δυνατότητα νὰ ζοῦν ὡς Αὐτοκράτορες ἢ Σουλ-
τάνοι καὶ νὰ διοργανῶνουν φιέστες ὅπως αὐτῆς
τοῦ Συνεδρίου τοῦ Π.Σ.Ε. στὴν Ἀθήνα, ἢ τῆς
ὑποδοχῆς τοῦ Πάπα στὴν Κωνσταντινούπολη.
Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, ὅμως, οἱ Ἐκκλησίες αὐτές
ζημιώνονται πνευματικῶς. Ἀπομακρύνονται
ἀπὸ τὴν παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ μετα-
βάλλονται (ἂν δὲν ἔχουν μεταβληθεῖ ἤδη), σὲ
κοσμικοὺς, ὀργανισμοὺς πολιτικο-οἰκονομικῆς
ἐπιρροῆς.

Ἀκόμη μὲ τὸ ἀντάλλαγμα τῶν κρατικῶν (καὶ
Εὐρωπαϊκῶν) ἀργυρίων, οἱ ἐν Ἑλλάδι ἐκκλησια-

στικές αυτές δικαιοδοσίες (Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, Ἐκκλησία τῆς Κρήτης, Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἡ Ἀγιορειτική Μοναστική Κοινότης) στεροῦνται τὴν ἴδια τὴν ἐλευθερία τους. Διότι εἶναι δέσμιες τοῦ Κράτους καὶ ἀναγκασμένες νὰ διοικοῦνται, ὅχι σύμφωνα με τὸν τρόπο ποὺ οἱ ἴδιες θὰ ἤθελαν, ἀλλὰ ὅπως τοὺς ὑπαγορεύουν οἱ νόμοι τοῦ κράτους. Γιαυτὸ καὶ οἱ ἀποφάσεις τῶν ὀργάνων τους (ἀκόμη καὶ τῶν Συνόδων τους) προσβάλλονται στὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, καὶ πολλές φορές ἀκυρώνονται.

Ὅμως, αὐτὸ δὲν φαίνεται νὰ ἀνησυχεῖ ἰδιαιτέρως τοὺς ἡγέτες τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ. Διότι, ἔχουν ἀναπτύξει μηχανισμούς διαπλοκῆς ἀκόμη καὶ μέσα στὴν δικαστική ἐξουσία. Ἔτσι μποροῦν νὰ ἐλέγχουν σὲ ἀρκετὰ μεγάλο βαθμὸ (δὲν θέλουμε νὰ πιστεύουμε ὅτι ἐλέγχουν σὲ τέλειο βαθμὸ) τὶς ἀποφάσεις ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρουν ἄμεσα. Τὸ πρὸ καιροῦ ἀποκαλυφθὲν παραδικαστικὸ κύκλωμα με φερόμενο πρωταγωνιστὴ τὸν νεοημερολογίτη Ἀρχιμανδρίτη Ἰάκωβο Γιοσάκη, ἀποτελεῖ ἓνα δείγμα τῆς διαπλοκῆς Κράτους - (νεοημερολογιτικῆς) Ἐκκλησίας. Θὰ ἦταν ἀφελές νὰ πιστεύουμε ὅτι αὐτὸ ποὺ φέρεται νὰ κατόρθωσε ἓνας Ἀρχιμανδρίτης, εἶναι ἀδύνατο νὰ ἔχουν κατορθώσει σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ οἱ ἀνώτεροί του. Καὶ «*τί χρειάν ἔχομεν ἔτι μαρτύρων*» ὅταν βλέπουμε νὰ ἐκδίδονται ἀποφάσεις τέτοιες, ὅπως ἡ ἀπόρριψη τῆς προσφυγῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου στὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας γιὰ τὶς ἄδικες ἀποφάσεις περὶ ἀπελάσεώς τους ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος ὡς δῆθεν σχισματικῶν, ἢ τῆς καταδίκης Ἐσφιγμενιτῶν Πατέρων ὡς καταληψιῶν τοῦ δικοῦ τους κτιρίου στὶς Καρυές!

Ἀφετέρου, τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος, πάλι, ἀναγκάζεται —λόγω ἀκριβῶς αὐτῆς τῆς διαπλοκῆς— νὰ ἀναλαμβάνει τὸν ἄχαρο ρόλο τοῦ διαιτητῆ τῶν διαφορῶν μεταξύ τῶν διαφόρων Ἀρχιεπισκόπων καὶ Πατριαρχῶν ποὺ συγκρούονται γιὰ θέματα ἐξουσίας καὶ ἐπιρροῆς. Προσφάτως ἀνέκυψε θέμα μεταξύ Πατριάρχου Βαρθολομαίου καὶ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου γιὰ τὸ νομοσχέδιο περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης. Γιατί τὸ θέμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης πρέπει νὰ εἶναι ἀντικείμενο συζητήσεων καὶ ψηφοφορίας στὴν Βουλὴ; Τί γνωρίζουν οἱ Βουλευτές ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες; Ἡ μᾶλλον, τί γνωρίζουν ἀπὸ Ὁρθοδοξία οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτούς; Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ ἄλλα νομοθε-

τήματα ποὺ ρυθμίζουν με λεπτομέρειες ὅ,τι εἶναι σχετικὸ με τὶς νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίες τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου (καὶ τὴν ψευδοπαλαιοημερολογιτικῆς τῆς Ἀγιορειτικῆς Κοινότητος). Γιαυτὸ μεγάλο δίκιο εἶχαν οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὅταν ἀπὸ τὸ 1934 κατήγγειλαν αὐτὴν τὴν διαπλοκὴ.

Τὸ μεγαλύτερο θῦμα αὐτῆς τῆς διαπλοκῆς εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας. Οἱ ἀπηνεῖς διωγμοὶ τῶν πατέρων μας ὀφείλονταν στὴν ἄνομη σύνδεση τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας με τὸ Κράτος. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπῆκουαν (καὶ ἐνίστε ἀκόμη ὑπακοῦν) στὶς ἐντολές τῶν νεοημερολογιτῶν δεσποτάδων, ποὺ ὡς πασάδες τῆς Τουρκοκρατίας διέταζαν τὴν σύλληψη, τὸν ἀποσχηματισμὸ καὶ τὸ ξύρισμα τῶν Ἱερέων μας. Ἄλλοι κληρικοὶ μας ὑπέστησαν ἐπιπλέον τὴν φυλάκιση καὶ τὴν ἐξορία. Μὲ ἐντολές δεσποτάδων-κοσμικῶν ἡγεμόνων (καὶ ὅχι ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας), οἱ ναοὶ μας κατεδαφίζονταν ἢ σφραγίζονταν. Τὰ ὄργανα τῆς τάξεως ὑπῆκουαν στὶς ἐντολές τῶν ρασοφόρων ἡγεμόνων.

Γιαυτὸ ἐπαναλαμβάνουμε καὶ πάλι αὐτὸ ποὺ ζητούσαμε πρὶν 70 χρόνια. Νὰ χωρίσει ἡ (νεοημερολογιτικῆς) Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ Κράτος. Ἡ ἀποδέσμευσή της ἀπὸ τὸ Κράτος θὰ ἦταν ἓνα πνευματικὸ κέρδος γι' αὐτήν. Ἐλεύθερη ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμὸ τῆς κρατικῆς ἐξουσίας θὰ μποροῦσε νὰ ἀσκήσει μεγαλύτερη ἐπιρροή σὲ ἀνθεθνικές κινήσεις τῆς ἐξουσίας, καὶ θὰ ἐνέπνεε περισσότερη ἐμπιστοσύνη στὸν λαό. Ἴσως, ἀκόμη νὰ ἐτίθετο σὲ πνευματικώτερη τροχιά, πλησιάζοντας τὶς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀρκεῖ τὸ κράτος νὰ διασφάλιζε με ἓνα γενικὸ νομοθετικὸ πλαίσιο τὴν ἐλευθερία τῆς δράσεώς της καὶ τὴν ἐσωτερικὴ τῆς αὐτοδιοίκηση. Εἶναι αὐτὸ ποὺ ζητᾶμε νὰ διασφαλίσει καὶ σὲ ἡμᾶς τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος. Νὰ ἀναγνωρίσει τὴν ἐλευθερία μας, τὴν αὐθυπαρξία μας καὶ τὴν διοίκησή μας ὅπως ἐμεῖς ἐπιθυμοῦμε (σύμφωνα με τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες).

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, εἶναι με τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἐλεύθερη ἀπὸ τὴν κρατικὴ παρέμβαση. Ὅμως ὁ σφικτός ἐναγκαλισμὸς τοῦ Κράτους με τὶς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίες στὴν Ἑλλάδα, γίνεται αἰτία περιορισμοῦ τῆς δικῆς μας ἐλευθερίας, ὅπως προανέφεραμε.

Γιαυτὸ αὐτὴ ἡ ἄνομη διαπλοκὴ πρέπει νὰ παύσει ἐπιτέλους.

✠ ✠ Τό "Άγιον" Όρος έάλω

*Τό χρονικό, τής πρόσφατης βίαιης επίθεσης τών Κατσουλιέρηδων μοναχών,
στό άντιπροσωπεΐο τής Μονής Έσφιγμένου, στίς Καρυές τοῦ "Αγίου" Όρους*

Άλώθηκε δυστυχώς τό ήγαπημένο μας "Όρος, από χαλασμένους ανθρώπους! Άπό ανθρώπους, πού χρησιμοποιούν τα μέσα άφανισμοῦ, πού χρησιμοποιεΐ ό υπόκοσμος.

Τίς "Άγιες αὐτές ήμέρες, τής νηστείας καί προετοιμασίας, γιά τήν έλευση τοῦ Θεΐου Βρέφους ή ομάδα τοῦ Χρυσοστόμου Κατσουλιέρη έτοιμάζεται, μέ τό «πνευματικό γύμνασμα» τοῦ τραμπουκισμοῦ. Τίς βαριοποῦλες τοῦ παρελθόντος διαδέχονται λοστοί καί σιδερένιες ράβδοι. Ποιά άλλα φονικά ὄργανα θά χρησιμοποιηθοῦν ἄραγε στό μέλλον; Γιά πόσο ακόμα θά συνεχισθοῦν οί ωμότητες καί βιαιότητες τών ανθρώπων αὐτῶν; Πότε θά μπορέσουμε ἐπιτέλους νά ζήσουμε, ὡς μοναχοί πού ἐπιδιώκουν τήν πνευματική τους κάθαρση;

Μᾶς παραλύει πραγματικά τό ασύστολο ψέμα, ὅτι οί Κατσουλιέρηδες λειτουργοῦσαν δῆθεν στό παρεκκλήσι τοῦ άντιπροσωπεΐου μας, ὅτι ἐμεῖς εἰσβάλλαμε καί διακόψαμε τῇ λειτουργία τους, ὅτι χειροδικήσαμε πάνω τους καί ὅτι ἀποσπάσαμε μάλιστα ἕναν ἀπό αὐτούς, ὡς ὄμηρο! Αὐτό δέν δείχνει μόνο ἀνοησία, ἀλλά καί ἀποτελεΐ συκοφαντία. Τί νά πετύχουμε μέ τόν τρόπο αὐτό; Έμεῖς, μολοντί ὅτι ή πνευματική μας διαφωνία ὑφίσταται καί θά συνεχίσει νά ὑφίσταται, ποτέ δέν προκαλέσαμε καί ὡς ἀπόδειξη φέρουμε τῇ στάση πού τηρήσαμε, ὅταν ὁ κ. Βαρθολομαΐος ἐπισκέφθηκε τόν περασμένο Όκτώβριο τίς Καρυές τοῦ "Αγίου" Όρους, δέν προκαλέσαμε στό παραικρό.

Γιά ποιόν λόγο λοιπόν νά ἀλλάξουμε τήν πνευματική στάση ὑπομονῆς καί νά ἀρχίσουμε

ξαφνικά τίς ωμότητες; Καί τόν «ὄμηρο» νά τόν κάνουμε τί; Νά τόν ανταλλάξουμε μέ τί; Γιά νά ἐπισύρουμε τήν κατηγορία τοῦ ἐγκληματία; "Όχι, ὄχι!

Η σκοπιμότητα τοῦ ψεύδους εἶναι κραυγαλέα. Κανείς δέν μπορεΐ μέσα στίς Καρυές νά μᾶς κατηγορήσει ἀκόμη καί γιά τήν στοιχειώδη ἀπόκλιση ἀπό τήν εὐσχήμονα συμπεριφορά, ὄχι νά μιλάμε καί γιά ἐγκληματικές ἐνέργειες!!! Άντιθέτως, ὅπως θά διαπιστώσετε τό στήσιμο τῆς ὑποουλῆς ἐνέδρας, μαζί μέ τήν παραπληροφόρηση εἶχε τέτοια ἔκταση, πού μόνο ἀπό ἔμπειρους ἐγκεφάλους τοῦ ὑποκόσμου θά μπορούσε νά ἔχει γίνει.

Έπιτρέψτε μας ὅμως νά σᾶς περιγράψουμε τό συμβάν: Τήν νύχτα τῆς Τρίτης πρὸς Τετάρτη 7/20 Δεκεμβρίου ἔχουμε τελειώσει τήν πρωινή ἀκολουθία τοῦ "Αγίου" Άμβροσίου καί σέ δύο περίπου ὥρες χαράζει.

"Άλλοι πατέρες συνεχίζουν τά πνευματικά τους καθήκοντα, ἄλλοι μελετοῦν καί ἄλλοι ξεκουράζονται. Ξαφνικά ἰσχυροί θόρυβοι ἀκούγονται ἀπό τό μέρος τῆς ἐξώπορτας. Δέν εἶναι κτυπήματα βαριᾶς. Μέ λoστούς ἔχουν διαρρήξει τήν πόρτα μας. Οἱ Πατέρες τοῦ πρώτου ἄκουσαν τούς θορύβους ἀρχίζουν νά φωνάζουν δυνατά ὅτι οἱ Κατσουλιέρηδες εἰσβάλλουν. "Όσοι τό καταλαβαίνουν τρέχουν πρὸς τήν ἐξώπορτα, νά ὑπερασπιστοῦν τό κонаκί μας.

Τό θέαμα πού ἀντικρύζουν εἶναι ὑπεράνω περιγραφῆς. Οἱ διαρρήκτες - μοναχοί μετά τήν θραύση τῆς κλειδαριᾶς ἀνεβαίνουν τήν ἀπότομη σκάλα πού ὀδηγεῖ στόν κυρίως χώρο τοῦ οἴκου, φωνάζοντας καί κραδαίνοντας στόν ἀέρα τούς

*Τό παρεκκλήσι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου
στό άντιπροσωπεΐο τῆς Ί.Μ. Έσφιγμένου*

λοστούς και τίς σιδερένιες μπάρες που είχαν μόλις χρησιμοποιήσει. Μέ αυτά τά εργαλεία που ό νόμος χαρακτηρίζει ως φονικά, συναντούν τούς πρώτους από έμάς τούς Έσφιγμενίτες και μέσα στό σκοτάδι κτυπούν όπου μπορούν, όπου νά 'ναι, δικούς μας και δικούς τους.

Έμείς προσπαθούμε νά άπωθήσουμε μέ τά σώματά μας, τούς εισβολείς. Στην προσπάθειά μας αυτή, δεχόμαστε άπανωτά κτυπήματα. Ό π. Μαρδάριος δέχεται κτύπημα μέ λoστό στό δεξί του κρόταφο. (Μάλιστα και ό ίδιος άργότερα, άπορούσε για τό πώς επέζησε μετά από αυτό τό χτύπημα). Ό π. Άμβρόσιος επίσης δέχεται χτύπημα από σιδερολοστό στό κεφάλι και τό αίμα καλύπτει τό πρόσωπό του. Άπ' ότι διαπιστώνουμε, σκοπός τους ήταν, νά μās άναγκάσουν νά έγκαταλείψουμε τό κονάκι μας. Τραβούν λοιπόν πρός τά κάτω στην πολύ επικίνδυνη, σάν γκρεμό σκάλα, τούς Έσφιγμενίτες πατέρες και πετάνε σάν σακκία τόν π. Άβραάμ και τόν π. Άμβρόσιο.

Ό γράφων, στά έλάχιστα δευτερόλεπτα της συμπλοκής, φθάνει και αυτός μέ τά χέρια σταυρωμένα στό στήθος άποφασισμένος νά άπωθήσει μέ τό σώμα του, κάποιον εισβολέα. Φορά στό κεφάλι όρειβατικό φακό. Πλησιάζοντας φωτίζει τό χώρο και βλέπει τόν π. Γαβριήλ, που ήγειτο της ένέδρας, νά γονατίζει και νά πέφτει στά τέσσερα άσθμαίνοντας. "Έκανε σάν άνθρωπος που πνίγεται σέ νερό και κάνει άπεγνωσμένες σπασμωδικές ένέργειες νά εισπνεύσει άέρα.

Ό γράφων σαστίζει. Είχε άκούσει ότι ό συγκεκριμένος ιερομόναχος είχε πρόβλημα άσθματος, γι' αυτό και φοβάται μήπως έπαθε κάποιο σόκ. Τόν πιάνει λοιπόν από τίς μασχάλες και τόν άπομακρύνει κάπως από την διπλανή συμπλοκή, μήπως και χτυπηθεί εκ νέου τελειωτικά. Έκείνος συνεχίζει νά σπαρταρά. Ό γράφων τόν ρωτά άν θέλει κάτι και προσπαθεί νά τόν τακτοποιήσει σέ κάποια στάση, που νά μπορεί νά εισπνέει. Ζητά νερό. Τοϋ προσφέρεται και πίνει λίγο.

Έν τω μεταξύ οι Έσφιγμενίτες πατέρες έχουν άπωθήσει τούς ψευδοεσφιγμενίτες κάτω στό καλντερίμι. Εκεί έρχονται πρό έκπλήξεως. Ό ύποδιοικητής της άστυνομίας Καρυών κ. Δούκας, μέ συνοδεία τεσσάρων άκόμη άστυνομικών, όλοι ένοπλοι, περιμένουν σέ έτοιμότητα την έκβαση της πρώτης προσπάθειας των μοναχών-

διαρρηκτών. Άπ' ότι διαπιστώσαμε άργότερα δέν είχαν έρθει για νά συλλάβουν αυτούς τούς τραμπούκους, αλλά νά τούς βοηθήσουν στην άπόσπασή μας από τό κονάκι. Πράγματι, ό γράφων, την ώρα που φυλάει τόν ύποκριτικώς άσθμαίνοντα, ό π. Γαβριήλ άκούει τούς Έσφιγμενίτες πατέρες νά διαπληκτίζονται όχι μέ τούς μοναχούς αλλά μέ τούς άστυνομικούς! Σχεδόν άμέσως έμφανίζεται και ό γιατρός των Καρυών για νά έξετάσει τούς χτυπημένους.

Άπαιτεί νά μεταφερθεί κάτω ό π. Γαβριήλ, πράγμα που γίνεται άμέσως. Έν όλίγοις ή όλη κατάσταση τοϋ π. Γαβριήλ ήτο ύποκριτική, μόνο και μόνο για νά παραμείνει πάνω στό κονάκι μας, χωρίς την δική μας θέληση και νά παίζει τόν ρόλο τοϋ θύματος και όμηρου. Είναι νά θαυμάζει κανείς την ύστεροβουλία και πονηρία του. Μās σπάνε τίς πόρτες, μās τσακίζουν στό ξύλο, μās τραβούν βιαίως έξω από τό σπίτι μας και τέλος... λιποθυμούν κιόλας μπροστά μας, για νά παραστήσουν και τούς όμηρους!

Κι ή άστυνομία, έτοιμη άπ' έξω νά μās συλλάβει, ως τρομοκράτες που κρατούμε δηθεν ως όμηρο τόν μοναχό. Θαυμάστε, παρακαλώ, όχι τόσο τούς ήθοποιούς, όσο τόν καταπληκτικό σκηνοθέτη. Όλα αυτά είναι ξεκάθαρα ότι γίνονται για έπικοινωνιακούς λόγους, για τίς μελλοντικές μάχες στό χώρο των Μ.Μ.Ε. Τό «θύμα-όμηρος» π. Γαβριήλ, όπως μάθαμε, δήλωνε τό άπόγευμα στά Μ.Μ.Ε., ότι τόν χτυπήσαμε άσχημα. Είχε, λένε, και φωτογραφίες νά αίμορραγεί στό κεφάλι και στό πρόσωπο. Ό γράφων που τόν κρατούσε και τοϋ έδωσε ξεγελασμένος και «ποτήριον νερού», έβλεπε μπροστά του ένα πρόσωπο καθαρό από πληγές και μώλωπες. Ποιός τόν χτύπησε, άφού ό γράφων τόν πρόσεχε μέχρι την έπίσκεψη τοϋ γιατροϋ και την άπομάκρυνσή του; Πολύ μεγάλη ή άπογοήτευσή μας από τίς άστυνομικές άρχές Καρυών, για τούς έξής λόγους:

Πρώτον και κύριον, μέ τούς πρώτους θορύβους στην έξώπορτα, έντεταλμένος μοναχός άρχισε νά τηλεφωνεί στην άστυνομία νά έλθει άμέσως. Κι αντί νά έλθουν νά μās προστατέυσουν από τούς τραμπούκους, ήλθαν για νά μās συλλάβουν.

Δεύτερον, κάτω στό δρόμο, όπως άργότερα μου διηγήθηκε ό π. Μαρδάριος, είπώθηκαν τά έξής: Ό π. Μαρδάριος στόν ύποδιοικητή: «Μά καλά συλλαμβάνεις έμένα που σέ φώναξα και

ἀφήνεις αὐτόν, πού ἦρθε νά μέ σκοτώσει»; Δείχνοντας τόν ψευδοεσφιγμένιτη π. Βαρθολομαῖο, πού ἦταν δίπλα καί ὁ κ. Δούκας: «Αὐτός εἶναι δικός μου, θά ἔρθῃ μόνος του».

Τό ὅτι ἦταν ὅλα προσχεδιασμένη ἐνέδρα φαίνεται καί ἀπό τό γεγονός, ὅτι ὁ π. Μαρδάριος ἄκουσε τόν ψευδοεσφιγμένιτη π. Βαρθολομαῖο νά λέει πρὸς ἄγνωστη κατεύθυνση μέ τό κινητό: «Ἐμεῖς αὐτό πού εἶχαμε νά κάνουμε τό κάναμε. Τί ἄλλο μᾶς μένει νά κάνουμε;»

Τρίτον, ἡ μεροληψία γιά νά μήν ποῦμε ἐμπάθεια, τοῦ ἀστυνομικοῦ διοικητοῦ κ. Κοντοῦ, ὁ ὁποῖος δέν ὄκνησε νά ἐπιδόσει τίς ἀπελάσεις στούς δυό Ἐσφιγμένίτες μοναχοὺς ἐνῶ αὐτοὶ νοσηλεύονταν ἀκόμη στό νοσοκομεῖον Πολυγύρου. Ἐκφράζουμε τήν βαθιά μας θλίψη κ. Διοικητά, πού ὁ ζήλος σας γιά τήν τήρηση τῆς νομιμότητας ἐξαντλήθηκε στά θύματα καί οὔτε κἂν ἄγγιξε τούς θύτες.

Τέλος, τό πιό ὀδυνηρό γιά ἐμᾶς, ἦταν οἱ δηλώσεις τῶν ἀξιωματικῶν πού ἐπιβεβαίωσαν, ὅτι ἤδη ἐμεῖς χτυπήσαμε τούς ψευδοεσφιγμένίτες στό παρεκκλήσι τήν ὥρα τῆς λειτουργίας τους. (Δήλωση τοῦ Διοικητοῦ κ. Κοντοῦ στό ΜΕΓΑ, ὁ ὁποῖος ἦλθε στίς Καρυές τοῦλάχιστον 2 ὥρες μετά τήν ἐπίθεση).

Πῶς ἄραγε τό ἐπαλήθευσαν αὐτό; Ἦσαν μάρτυρες; Κι ἂν ἦσαν παρόντες γιατί δέν μᾶς σταμάτησαν; Πράγματι φοβερό! Μόνο ἂν ἡ

ἐνέδρα μπορεῖ νά ὀνομαστεῖ Θεία Λειτουργία, γίνεται κάτι τέτοιο. Καί δυστυχῶς οἱ ἀστυνομικοὶ δέν κατέβαλαν προσπάθεια νά ἀποτρέψουν τήν ἐνέδρα αὐτή. Τί ἄραγε κρατοῦσαν στά χέρια τους στήν «Θεία» αὐτή Λειτουργία; Τά Ἄχραντα Μυστήρια; Ἐμεῖς πάντως, βρήκαμε λοστούς καί σίδερα! Ἀμέσως μετά τό γεγονός, περισυλλέξαμε τά φονικά τους ὄργανα γεμᾶτα ἀπό τά δακτυλικά τους ἀποτυπώματα ὡς «ἀποδεικτικά στοιχεῖα» τῆς Θείας τους Λειτουργίας». Γιά τό λόγο αὐτό αὐτοὶ οἱ συγκεκριμένοι Ἀξιωματικοὶ μέ τήν ψευδομαρτυρία τους ἐκθέτουν ὁλόκληρο τό ἀστυνομικό Σῶμα.

Πρέπει νά γίνει κατανοητό ὅτι ἡ πνευματική διαφωνία Ζηλωτῶν - Μνημονευτῶν στό Ἅγιο Ὅρος δέν θά πάψει. Εἶναι ἡ ἱστορική συνέχεια σέ ἐνδοαγιορείτικα πλαίσια τῆς παλαιᾶς ἐκκλησιολογικῆς σύγκρουσης φιλενωτικῶν - ἀνθενωτικῶν.

Εἶναι πολύ λυπηρό ὅτι ἐμεῖς, συνεχιστές τῶν παλαιῶν ἀνθενωτικῶν ποιμνίων μένουμε μόνοι ἀνυπεράσπιστοι καί ἐγκαταλελειμμένοι μέσα στό χώρο πού ὀνομάζεται Ὅρος Ἅγιον, πού εἶναι ἀφιερωμένο στήν Κυρία Θεοτόκο καί σηκώνει τά λάβαρα τῆς Ὁρθοδοξίας. Αὐτή ἡ Ὁρθοδοξία, ἐδῶ καί τόσους αἰῶνες τιμᾷ καί Ἀγιοποιεῖ τά ὁμόφρονα μέ ἐμᾶς ΑΝΘΕΝΩΤΙΚΑ ΠΟΙΜΝΙΑ!

Ἱερομόναχος Σάββας Ἐσφιγμένιτης

Συλλογὴ ὑπογραφῶν ὑπὲρ τῆς Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου

Ἄπαντες ἔχομεν γνῶσιν τῶν ὧσιν ἀτόπων συμβαίνουν ἐν Ἁγίῳ Ὅρει κατὰ τῶν ζηλωτῶν πατέρων καί ἰδιαιτέρως κατὰ τῶν Μοναχῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου. Εἶναι καθήκον ἱερὸν πάντων ἡμῶν νά ἐκδηλώσωμεν μέ κάθε τρόπον τὴν συμπαραστάσιν μας εἰς τὴν χειμαζομένην ἀδελφότητα. Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ἔκρινε χρήσιμον τὴν συλλογὴν ὑπογραφῶν συμπαραστάσεως εἰς τὸν δίκαιον ἀγῶνα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἐν συνεχείᾳ δημοσιεύομεν δεῖγμα τοῦ σχετικοῦ ἐντύπου, τὸν ὁποῖον δύνανται οἱ πιστοὶ νά φωτοτυπήσουν εἰς ἀριθμὸν ἀνάλογον τῶν πιστῶν οἱ ὁποῖοι θά ὑπογράψουν. Ὁ καθείς δύναται νά συλλέξῃ ὑπογραφὰς καί ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν συγγενῶν, φί-

λων καί γνωστῶν του, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν νά συμπαραταχθῶν εἰς τὸν δίκαιον ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καί κατὰ τοῦ ἀδίκου διωγμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου.

Τὸ ἐντυπον δύναται νά τὸ εὔρῃ καί ἐκτυπώσῃ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ καί ἐκ τῆς ἱστοσελίδος τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἄπαντες καλοῦνται νά ὑπογράψουν (μόνον ἅπαξ) εἰς τὰ ἐντυπα ταῦτα καί νά συμπληρώσουν καί τὸν ἀριθμὸν ταυτότητός των ὥστε νά ἀποδεικνύεται ὅτι πρόκειται δι' ὑπογραφὰς ὑπαρκτῶν ἀτόμων. Αἱ ὑπογραφαὶ εἰς τὸ ἐντυπον πρέπει νά τίθενται ἰδιοχείρως καί οὐχί μέσῳ ἄλλων ἀτόμων.

Τὰ συμπληρωμένα ἐντυπα θά ἀποστέλλονται εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Οἱ ὑπογεγραμμένοι Ἕλληνες πολῖται, τασσόμεθα ὑπὲρ τῆς ἱστορικῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου ὑπὸ τὸν Ἀρχιμανδρίτην Μεθόδιον εἰς τὸν δίκαιον ἀγῶνα αὐτῆς.

[illegible]

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ*

Ἀπευθυνόμεθα πρὸς τὴν σεβαστὴν Κυβέρνησιν. Τὴν ἐξορκίζουν οἱ ἄνθρωποι πού συνδυάζουν ἐπιτυχῶς εἰς τὴν συνείδησίν των τὸν χριστιανισμόν καὶ τὴν Ἑλλάδα, νά στείλῃ τὸ ἄγγελμα τῆς Ἐλευθερίας εἰς τὰς διωκομένας θρησκευτικὰς μας συνειδήσεις.

Τὴν ἐξορκίζει ἡ ἑλληνικὴ τρισέκδοξος ἱστορία τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ φωτός, σύμπας ὁ ἄπλοῦς καὶ τίμιος ἑλληνικὸς λαός, ἀκόμη τὴν ἐξορκίζει καὶ αὕτῃ αὕτῃ ἡ ἐθνικὴ διαγωγή καὶ δικαιοκρισία τοῦ Προέδρου Αὐτῆς.

Πρέπει ἐπὶ τέλους νά ἐξαλειφθῇ τὸ στίγμα πού σημαδεύει προσβλητικὰ τὸν πολιτισμόν μας. Πρέπει νά ξεπλυθῇ τὸ νεώτερον Κυλώνειον Ἄγος τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας: Ὁ διωγμός ἐναντίον ἡμῶν.

Ἄς ἀκούσουν καὶ ἡμᾶς. Ἴσως μέ αὐτὸ νά διαπιστώσουν ὅτι τὸ δίκαιον δέν εὑρίσκεται μέ τὸ μέρος τῶν συκοφαντῶν μας. Αὐτοὶ μονοπωλοῦν τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ὡς ἐάν ὁ Θε-ἄνθρωπος Ἰησοῦς διέμενεν καὶ ἡγάπα μόνον τοὺς τροφίμους τῆς ὁδοῦ Φιλοθέης, ἐνῶ αἱ χιλιάδες, αἱ δεκάδες χιλιάδων ἀγνῶν χριστιανῶν, ἦσαν ἀπόκληρα τέκνα Του. Αὐτοὶ σκοπῶν καὶ συκοφαντικῶς μᾶς κηλιδώνουν μέ τὸν ρύπον ξένων ἀμαρτημάτων (τό ὅτι εἶναι ξένα τὸ γνωρίζουν πολὺ καλά) ὡς ἐάν οἱ κόλποι τῶν ἰδικῶν των Μονῶν ἦσαν εὐδεις λειμῶνες τῆς ἀγνότητος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀκτημοσύνης. Κανεῖς χρυσοποικίλος μανδύας δέν σκεπάζει τὸ ἔγκλημα πού συντελεῖται εἰς βάρος μας, καὶ τίποτε δέν θά κατορθώσῃ νά φιμώσῃ τὴν φωνὴν τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ σεβαστὴ Κυβέρνησις πρέπει νά τὸ ἀντιληφθῇ. Τὴν ἐξωθοῦν εἰς μίαν ἀπαισίαν πρᾶξιν ἀνελευθερίας καὶ βαρβαρισμοῦ. Ἄν ἐπανεξετάσῃ τὸ ζήτημα καὶ ἀπορρίψῃ τοὺς ἐξωτερικοὺς σκληροὺς φλοιούς μέ τοὺς ὁποίους τὸ ἔχουν περιβάλλει (πρᾶξις 45 κλπ.) διὰ νά εὔρῃ εἰς τὸ βάθος τὴν οὐσίαν του, θά ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ συνεχιζόμενος εἰς βάρος μας διωγμός δέν εἶναι παρὰ μία πρωτοφανὴς εἰς τὴν ἱστορίαν περίπτωσις σκευωρίας καὶ ὁμαδικῆς πλάνης.

Ἡ ἀποκατάστασις λοιπόν τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τῶν ναῶν μας εἶναι πρᾶξις ὑψίστης δικαιοσύνης, καὶ ἐπιτακτικὸν καθήκον ἀμέσου ἱκανοποιήσεως.

Κάθε ἡμέρα πού παρέρχεται μέ τὸ καθεστῶς τῆς διώξεως καὶ τοῦ τρόμου μᾶς φέρει ὀλοταχῶς ὀπίσω εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων διωγμῶν τῆς χριστιανοσύνης ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν.

Τότε εἰς τὰ Ρωμαϊκὰ Διοικητήρια ὑπῆρχον δύο πλάκαι εἰς τὴν μίαν τῶν ὁποίων ἀνεγράφοντο αἱ Religio Licitas (ἐπιτρεπόμεναι θρησκείαι) καὶ εἰς ἑτέραν αἱ Religio Licitas (ἀπηγορευμέναι θρησκείαι). Βάσει αὐτῶν τῶν κριτηρίων ἐγένετο καὶ ἡ μεταχείρησις τῶν συλλαμβανομένων Ἱερῶν Χριστιανῶν, καὶ ὁ λόγος ἐδίδετο εἰς τὰ θηρία, τὸ μαστίγιον ἢ τὸν τροχόν.

Σήμερον κινδυνεύομεν νά καταντήσωμεν εἰς αὐτὸ τὸ στάδιον. Μέ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι εἰς τὴν πλάκαν τῶν ἐπιτρεπομένων θρησκειῶν ἀναγράφονται πᾶσαι αἱ κακοδοξίαι καὶ αἱ αἱρέσεις ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελικοὺς, τοὺς Προτεστάντας, τοὺς Οὐνίτας καὶ τοὺς Μωαμεθανούς μέχρι τῶν Μασσώνων καὶ τῶν Χιλιαστῶν, ἐνῶ εἰς τὴν ἑτέραν τῶν ἀπηγορευμένων θρησκειῶν εἶναι μόνον ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμός, οἱ Παλαιοημερολογίται.

Πιστεύομεν, σεβαστὴ Κυβέρνησις, ὅτι εἶναι μεγάλο ἔργον ἡ ἀποτίναξις τῆς ἐπιρροῆς τῆς ἐπισήμου ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀνάληψις πρωτοβουλίας διὰ τὴν σοφὴν λύσιν τοῦ ζητήματός μας. Πιστεύομεν ὅμως ὅτι ἡ ὑπηρεσία πρὸς τὴν δικαιοσύνην εἶναι μεγαλυτέρα καὶ τὸ ἥθος τῶν ἡμετέρων ἀναστημάτων δέν ἔρπει εἰς τοὺς πόδας τῶν συκοφαντῶν μας, ἀλλὰ μεταιωρίζεται εἰς τὰ ὕψη τῆς ἐλευθερίας.

Ἄς παύσῃ πιά ὁ ταπεινὸς θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ ἅς ἀντιμετωπισθῇ ὡς ἓν ἐθνικόν, καὶ ἐπεῖγον πρόβλημα. Διὰ νά ἐνωθῇ ἡ ταραχθεῖσα καὶ βασανισθεῖσα συνείδησις ἐκατοντάδων χιλιάδων Ἑλλήνων πολιτῶν διὰ νά βοηθήσωμεν ὅλοι εἰς τὸν ἠθικόν καὶ χριστιανικόν ἐπανεξοπλισμόν τὸν ὁποῖον ἡ χώρα μας περιμένει ὡς ἄνυδρος γῆ.

Ἡμεῖς, σεβαστὴ Κυβέρνησις, ἐξακολουθῶμεν νά προσβλέπωμεν πρὸς ὑμᾶς μέ πίστιν, μέ ἀφοσίωσιν, καὶ νά πιστεύωμεν ὅτι μεταξύ τῶν μεγαλοφυῶν λύσεων αἱ ὁποῖαι δίδονται εἰς τὰ προβλήματα τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, θά εἶναι καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν ἐλευθεριῶν μας.

Δικαιοσύνη καὶ Ἐλευθερία βαδίζουν μαζί, εἶπεν κάποιος σοφός.

* «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἀρ. φ. 151, σελ. 6, 23/3/1953.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μετά ἀπό ἓνα χρόνο σιγῆς ἰχθύος, οἱ ἀκολουθοῦντες τό Γρηγοριανό ἐορτολόγιο, ἔλυσαν τή σιωπή τους διά τό θαῦμα. Ἡ ἐπίσημη δημοσιογραφική τους φωνή, “ΕΚΚΛΗΣΙΑ”, δημοσίευσε ἓνα ἄρθρο σχετικό μέ τό θαῦμα, μέ τόν σκωπτικό τίτλο, “τό ὄραμα τῶν παλαιοημερολογιτῶν”. Στό ἄρθρο τους αὐτό, οὐσιαστικά, οἱ καινοτόμοι καταβάλλουν προσπάθεια νά πείσουν, κυρίως τούς ἑαυτούς τους, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστική τους πορεία εἶναι ἡ ὀρθή. Νά καθησυχάσουν τήν ταραγμένη συνείδησή τους, ὅτι ὁ Τίμιος Σταυρός δέν θά μποροῦσε νά ἐμφανισθεῖ στούς ὑπ’ αὐτούς χλευαζομένους ὡς “παλαιοημερολογίτες”. Ἐφθασαν στό σημεῖο, νά ὑποστηρίζουν πράγματα, τά ὁποῖα κινοῦνται πέραν τῆς λογικῆς καί ἐντάσσονται στή σφαῖρα τοῦ παραλόγου.

Στό πλήρες συγχύσεως λοιπόν ἄρθρο τους, γράφουν μεταξύ ἄλλων ὅτι «... διά νά φανῇ λοιπόν εἰς παλαιοημερολογίτας, ἐάν πράγματι ἐφάνη, σημαίνει ὅτι ἦτο μαρτυρία Θεοῦ ὅτι εὐρίσκονται ἐν μεγάλῃ πλάνῃ(!). Τό σημεῖον τούς ἔλεγεν: ὦ ἀνόητοι, δέν γνωρίζετε λοιπόν ὅτι ἐπέρασεν ἡ ἐορτή τοῦ Σταυροῦ; Τόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων παραδέχονται ὅτι σήμερα εἶναι 26 Σεπτεμβρίου καί σεῖς ἐξακολουθεῖτε νά νομίζετε ὅτι εἶναι ἀκόμη 13 καί παραμονή τῆς ἐορτῆς τοῦ Σταυροῦ; Διατί, ὦ ἄπιστοι, ἐορτάζετε τήν ἐορτήν τοῦ Σταυροῦ εἰς τās 27 Σεπτεμβρίου

ἐνῶ πρέπει νά ἐορτάζετε εἰς τās 14; Αὐτά λοιπόν ἤμποροῦσε νά σημαίνει, ἐάν τῷ ὄντι ἐνεφανίζετο τοιοῦτον ὄραμα. Δέν ἦτο δυνατόν ἀνθρώποι ἔχοντες σῶας τās φρένας ἐναντίον τῆς λογικῆς καί ἐναντίον τῆς ἀληθείας νά πιστεύωσιν ὅτι τήν νύκτα τοῦ δῆθεν ὁράματος ἦτο 13 καί ὄχι 26 Σεπτεμβρίου». Οἱ καινοτόμοι πορεύθηκαν τήν ἴδια ὁδὸ πού ἀκολούθησαν καί οἱ Γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι. Ἐξ ἀπιστίας κινούμενοι καί ἐκεῖνοι τότε, ἀρνούμενοι νά πιστεύσουν εἰς τόν Ζωοδότην Χριστόν μας, ἀπέδιδαν τά θαύματα, τά ὁποῖα ὁ Κύριος ἐπιτελοῦσε, σέ ἐνέργειες πονηρῶν πνευμάτων (!)

Οἱ καινοτόμοι ἀρνήθηκαν νά παραδεχθοῦν τήν θαυματουργική ἐμφάνιση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στούς Γνησίους Ὁρθόδοξους καί προσπάθησαν νά τήν ἀποκρύψουν, διότι ἀποτελοῦσε γι’ αὐτούς σφοδρό ἔλεγχο στή συνείδησή τους. Ὅπως τότε, ὅταν ἡ κουστωδία τῶν ρωμαίων στρατιωτῶν, πού οἱ ἴδιοι οἱ Ἰουδαῖοι ἀπαίτησαν νά φυλάσσει τόν Πανάγιο Τάφο, ἀνήγγειλε στούς Ἀρχιερεῖς καί Φαρισαίους τήν Ἀνάστασι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ μας, ἐκεῖνοι δέν θέλησαν νά πιστεύσουν, σκληροκάριοι ὄντες ἀλλά «...συναχθέντες μετὰ τῶν πρεσβυτέρων συμβούλιόν τε λαβόντες ἀργύρια ἰκανά ἔδωκαν τοῖς στρατιώταις λέγοντες· εἶπατε ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτός ἐλθόντες ἔκλεψαν αὐτόν ἡμῶν κοιμωμένων καί ἐάν ἀκουσθῇ τοῦτο

ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος, ἡμεῖς πείσομεν αὐτόν καί ὑμᾶς ἀμερίμνους ποιήσομεν» (Ματθ. κη', 12-14)

Ὅπως τότε οἱ Φαρισαῖοι, παρά τίς ραδιουργίες τους, δέν κατάφεραν νά κρύψουν τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας, ἔτσι καί οἱ σύγχρονοι Φαρισαῖοι, οἱ τόν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον ἀκολουθοῦντες, παρά τίς ποικιλόμορφες μηχανορραφίες τους, δέν κατόρθωσαν νά ἀποκρύψουν τήν θαυματουργική ἐμφάνιση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στους Γνησίους Ὁρθοδόξους.

Ὅμως, οὔτε ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, οὔτε οἱ οἰκουμενιστές διάδοχοί του, ἔδραξαν τήν εὐκαιρία νά λάβουν τό οὐράνιο μήνυμα, τήν θεώθεν βεβαίωσιν καί ἐπιβράβευσιν τοῦ ἀγῶνα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων ὑπέρ τῆς ἀκαينوτομήτου πίστεως, γιά νά διορθώσουν τά λάθη τους. Δυστυχῶς ἡ πνευματική τους πορεία χειροτέρευσε τόσο, ὥστε τό ἐορτολογικόν ζήτημα νά ἔλθει σέ δεύτερη μοίρα ἐνώπιον τῆς μεγάλης αἰρέσεως τῶν τελευταίων αἰώνων, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ σταδιακή πλήν ραγδαία ἀπεμπόληση τῆς ὀρθοδοξίας ἀπό τοὺς οἰκουμενιστές ἡγέτες τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἶχε ὡς ἀναπόφευκτη συνέπεια τήν ἀλλοίωση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος καί τήν διολίσθηση στήν ἡθική σήψη καί διαφθορά, πού σήμερα βιώνει μέ ἔντονο τρόπο ἡ ἐκκλησία τους.

Ἡ σημερινή πνευματική ἀποσάρθρωση τῶν διαδόχων τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ἀναδεικνύει περίτρανα πόσο δίκαιο εἶχαν οἱ προπάτορες ἡμῶν, οἱ κληροδοτίσαντες εἰς ἡμᾶς τόν ἱερό Ἀγῶνα ὑπέρ τῆς ἀκε-

ραιότητος τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅταν τό 1924, διωκόμενοι, λοιδωρούμενοι, θλιβόμενοι τόλμησαν νά παραμείνουν πιστοί στήν Παράδοση τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἔχοντας ὡς πνευματική πυξίδα, τό ὑγιές ὀρθόδοξο κριτήριο, μά κυρίως τήν θεία ἐπιβεβαίωση τῆς ὀρθῆς τους πορείας: Τήν θαυματουργική, τρίτη ἐμφάνιση, τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στόν Ἀττικό οὐρανό, 1574 χρόνια ὕστερα ἀπό τήν ἐμφάνισή του στά Ἱεροσόλυμα ἐπὶ Ἀγίου Κυρίλλου. Ἡ ἐμφάνιση λοιπόν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀπετέλεσε, φωτεινό φάρο καί θείαν ἐνίσχυσιν τῶν ὑπέρ πίστεως ἀγωνιστῶν, ἀλλά καί αὐστηροῦ κριτοῦ συνειδήσεως καί ἐλέγχου τῶν ἀπεμπολούντων τήν ὀρθοδοξία οἰκουμενιστῶν.

Ἡ Ἐκκλησία μας, θέλουσα νά τιμήσει τήν διά θαύματος ἐμφάνιση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καθιέρωσε νά ἐορτάζεται ἡ ἐν τῷ Ὑμηττῷ τρίτη ἐμφάνισις τοῦ Σταυροῦ τήν Κυριακήν μετά τήν Ὑψωσιν. Συνετέθη δέ, ὡραιότατη ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ καί τοῦ Ὁρθρου, τῆς ὁποίας ὁ «οἶκος» παρατίθεται ἐν εἶδει κατακλείδος τοῦ μικροῦ τούτου ἀφιερώματος.

«Τήν πατρῶαν πίστιν πορευόμενοι καί τοῖς θείοις δόγμασιν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καί θεοφύρων πατέρων ἐπομένους τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου, σημεῖον μέγα ἐν οὐρανῷ ἀνεφάνη: φωταγωγοῦντος τήν σύμπασαν κτίσιν καί ἐπισφραγίζοντος τῆς ἀληθοῦς, πίστεως τήν ἀκρίβειαν, εἰς μαρτύριον αἰώνιον· ὅτε οὗτοι ἦσαν συνηγμένοι ἐν τῷ ναῷ τοῦ μαθητοῦ, ἐπιστηθίου φίλου καί κήρυκος, ἐορτάσαι φαιδρῶς, Σταυροῦ τήν θείαν Ὑψωσιν».

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ Ο Πάπας έπεσκέφθη τό Φανάρι. Καί ό Πατριάρχης ύπεδέχθη αὐτόν ἐν μέσῳ νεφελῶν ἀπό θυμιάματα τά όποία ἀνέπεμπον ἀδιακόπως οἱ Πατριαρχικοί διάκονοι, λίαν εἰδικευμένοι εἰς τό λιβάνισμα. Ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῆς όμιχλώδους ταύτης ἀτμοσφαίρας καί ὑπό τούς προβολεῖς τῶν τηλεοπτικῶν σταθμῶν, συννητήθησαν αἱ δύο κεφαλαί καί ἡσπάσθησαν ἀλλήλας. Ρίγη συγκινήσεως κατέλαβον τάς παρευρισκομένης λατινίδας μοναχάς καί τούς λατινόφρονες κόλακας. Καί ό Πάπας τῆς Ἀνατολῆς ὑπεδέξατο «ἐν ἀγκάλαις» τόν Πάπαν τῆς Δύσεως. Δέν γνωρίζομεν ἂν ὑπέψαλλε τήν στιγμήν ἐκείνην τό «νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον σου Δέσποτα... ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου!» Γνωρίζομεν ὅμως τά ὅσα φανερώς ἡκούσθησαν ἐντός τοῦ πολυπαθοῦς Πατριαρχικοῦ Ναοῦ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Συμπροσευχαί, προσφωνήσεις, ἀντιφωνήσεις καί εἰδικά τροπάρια τά όποία, ὡς λέγουν, συνέθεσε ἀγιορείτης στιχουργός, διά νά ὑμνήσουν τήν ἡμέραν τῆς ἱστορικῆς συναντήσεως.

Ἀντήχησεν καί εἰς τούς τοίχους τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ τό μνημόσυον τοῦ αἰρεσιάρχου, «Ὑπέρ τοῦ ἀγιοπτάτου Πάπα Ρώμης Βενεδίκτου» ἐξεφώνησεν ό διάκονος!

«Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ Σου Κύριε» ἀναφωνοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι. Εἰς μάτην αἱ διδασκαί τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστewς. Διά τούς ἡγέτας τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ - οἰκουμενισμοῦ, οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ό Μέγας Φώτιος, ό Ἅγιος Γρηγόριος ό Παλαμᾶς, ό Ἅγιος Μάρκος ό Εὐγενικός, ό Ἅγιος Κοσμάς ό Αἰτωλός, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες οἱ ἐπὶ Ἰωάννου Βέκκου καί οἱ μετέπειτα ἐπὶ λατινοκρατίας μαρτυρίσαντες «εὐρίσκονται εἰς τάς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Χριστοῦ!» Φαινομενικῶς τούς τιμοῦν, ἀσπάζονται τάς εἰκόνας των καί τά ὅστα των, ἀλλά πράττουν ἀντίθετα ἀπ' ὅσα ἐκείνοι ἐδίδαξαν. Καί δέν φθάνει τοῦτο, ἀλλά διώκουν καί ὅσους ἐφαρμόζουν τάς διδασκὰς τῶν Ἀγίων.

✓ Ὀλίγον ἀργότερον, ό Ἀρχιεπίσκοπος τῶν νεοημερολογιτῶν κ. Χριστόδουλος μετέβη εἰς τό Βατικανόν διά νά ἀνακηρυχθῇ ἐπίτιμος διδάκτωρ τοῦ Παπικοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λατερανοῦ. Ἀραγε μήπως τοῦτο σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζουν οἱ παπικοί τήν ἱκανότητά του νά διδάσκη τόν παπισμόν εἰς τούς Ὁρθοδόξους; Ὑποσυνειδήτως, αὐτό τό μήνυμα ἔδωσε ἡ κίνησις τοῦ κ. Χριστοδούλου. Βεβαίως, ἐγένοντο εἰς τό Βατικανόν τά ἀνάλογα τοῦ Φαναρίου: συμπροσευχαί, προσφωνήσεις, ἀντιφωνήσεις καί ψαλμωδία «εἰδικῶν δεήσεων» διά τό «ἱστορικό» γεγονός. Ἡ διαφορά εἶναι ὅτι εἰς τό Φανάριον τάς «εἰδικάς δεήσεις» συνέταξεν (ἄγνωστος) Ἀγιορείτης

καί ἔψαλεν ό Πατριαρχικός Διάκονος. Εἰς τό Βατικανόν τάς «εἰδικάς δεήσεις» συνέταξεν ό ἴδιος ό κ. Χριστόδουλος καί ἔψαλεν ό ἴδιος μεταβαλλόμενος εἰς... χοράρχην διά τήν τελετήν! (Βλ. RNN, 18-12-2006). Ἄν προσθῶμεν καί τήν τελετήν τοῦ χειροφιλήματος τοῦ Πάπα ὑπό νεοημ/του ἐπισκόπου τῆς συνοδείας τοῦ κ. Χριστοδούλου, τότε ἡμεῖς, τό παρακολουθοῦν κοινόν, τήν ἄμιλλαν Πατριάρχου-Ἀρχιεπισκόπου, ἀπονέμωμεν ἀνεπιφυλάκτως τό πρῶτον βραβεῖον δουλοπρεπείας εἰς τόν κ. Χριστόδουλον.

✓ Εἰς τόν προαναφερθέντα διαγωνισμόν, ἐδήλωσεν ἀσθμαίνων συμμετοχήν καί ό νέος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν νεοημ/τῶν τῆς Κύπρου κ. Χρυσόστομος. Προγραμματίσεν ἐπίσκεψιν εἰς τό Βατικανόν καί τόν Πάπαν κατά τούς ἐπομένους μήνας. (Βλ. «Ἐλ. Τύπον» 27-12-2001). Ἀραγε θά κατορθώσῃ νά λάβῃ οὗτος τό «τρόπαιον» τοῦ κ. Χριστοδούλου; Μήπως δέν δύναται νά κοιμηθῇ ἡσύχως, ὡς πάλαι ό Θεμιστοκλῆς μετά τήν νίκην τοῦ Μιλτιάδου εἰς τήν μάχην τοῦ Μαραθῶνος, ό όποῖος ἔλεγεν «οὐκ ἔᾶ μέ καθεύδειν τό τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον»; Μῆτε καί ό κ. Χρυσόστομος μονολογεῖ «οὐκ ἔᾶ μέ καθεύδειν τό τοῦ Χριστοδούλου τρόπαιον»;

Μά τί ἔχουν πάθει οἱ ἡγέται τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ; Ἀπό ἀμόκ κατελήφθησαν;

✓ Δέν μᾶς ἔφθανον τά καμώματα τῶν Οἰκουμενιστῶν, ἔχομεν καί τά τοιαῦτα τῶν «κατά φαντασίαν ὁμολογητῶν». Πρωταγωνισταί τῆς νέας αὐτῆς κωμωδίας εἶναι Μακαρίται καί ἀγιορεῖται φιλο-Μακαρίται, οἱ όποιοι ἐκδίδουν ἄρθρα καί βιβλία θεωροῦντες ὡς αἵρεσιν τήν πρόσληψιν νομικῆς προσωποπότητος ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κατά τόν νομικόν τύπον τοῦ Σωματείου.

Λακωνικῶς ἀπαντῶντες εἰς τά συγγράμματά των λέγομεν:

α) Ὅταν ἀπεσχίσθησαν οἱ Μακαρίται ἐκ τοῦ κορμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τό 1995, θέμα σωματείου δέν ὑπῆρχε. Ἡ πολεμική των κατά τῆς ἰδρύσεως Σωματείου ἀπό τήν Ἐκκλησίαν μας διά τήν νομικήν της ἐκπροσώπησιν εἶναι ἐκ τῶν ὑστέρων ἐφεύρημα διά νά δικαιολογήσουν τήν ἀπόσχισιν τήν όποία ἤδη εἶχαν κάνει.

β) Ἡ Ἐκκλησία ἔδρuse σωματεῖον διά τήν ἐξυπηρέτησιν κάποιου σκοποῦ (τήν νομική ἐκπροσώπησιν αὐτῆς, οἰκονομικάς συναλλαγάς). Δέν μετεβλήθη ἡ Ἐκκλησία εἰς σωματεῖον. Τήν διαστροφὴν ὅτι ἡ Ἐκκλησία μετεβλήθη εἰς σωματεῖον προπαγανδίζουν οἱ Μακαρίται καί οἱ αὐτόκλητοι συνήγοροί των.

Ἄλλο ἢ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καί ἄλλο τό σωμα-

τεϊον τό όποϊον ίδρυσε ή Έκκλησία τών Γ.Ο.Χ. υπό τήν αὐτήν έπωνυμίαν. Τό μέν εἶναι σῶμα Χριστοῦ, τό δέ νομικόν πρόσωπον, κατά τήν έλληνικήν νομοθεσίαν, μέ υπηρετικόν ρόλον υποκείμενον εἰς τήν έξουσίαν τοῦ πρώτου.

γ) Ἄν ή πρόσληψις νομικῆς προσωπικότητος ἦτο αίρεσις (όπως οἱ Μακαρίται διατείνονται), τότε αίρετικοί θά ἦσαν καί οἱ Ρῶσοι τῆς Διασποράς οἱ όποιοι ίδρυσαν έν Ἀμερικῇ νομικόν πρόσωπον υπό τήν έπωνυμίαν «Ρωσική Ὁρθόδοξος Έκκλησία τῆς Διασποράς» μέ καταστατικόν λειτουργίας. Ἄν εκείνοι ἦσαν αίρετικοί, τότε καί ήμεῖς (καί οἱ έξ ήμῶν αποσχιρτήσαντες Μακαρίται) θά εἴμεθα όμοίως.

Ἄρα οἱ Μακαρίται πριονίζουν τό κλαδί εἰς τό όποϊον στριζονται. Πλήν όμως ούτε οἱ Ρῶσοι τῆς Διασποράς ἦσαν, ούτε καί ήμεῖς εἴμεθα αίρετικοί διά τόν λόγον αὐτόν.

δ) Δεχόμεθα ότι τό καταστατικόν τοῦ σωματείου δέν ἦτο τό καταλληλότερον καί έγένετο μετά προχειρότητος λόγω τοῦ βεβιασμένου τῆς καταστάσεως μετά τό σχίσμα τοῦ 1995. Διότι τότε, έφ' όσον τό ιστορικό «Γενικό Ταμείον» εὑρίσκετο εἰς τάς χείρας τών αποσχισθέντων, ἦτο επείγον νά ίδρύσωμεν έτερον. Πρό τεσσάρων έτῶν εξέκίνησεν ή χρονοβόρος διαδικασία τῆς τροποποιήσεως καί τῆς εκπονήσεως καλύτερου καταστατικοῦ. Ἡ διαδικασία αὐτή, έπειτα από μίαν απορριπτικήν απόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου (διά λόγους τυπικούς) επανελήφθη καί ἤδη εὑρίσκεται έν εξέλιξει.

ε) Καλόν θά ἦτο οἱ κατά φαντασίαν όμολογηταί νά ασχοληθοῦν μέ τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των καί νά αναλογισθοῦν τό μέγεθος τοῦ βάρους τῆς άμαρτίας τοῦ σχίσματος. Ἀντί νά αναζητοῦν τρόπους νά δικαιολογήσουν δικηγορικῶ τῷ τρόπῳ τό σχίσμα των, νά εὔρουν τρόπον άπαλλαγῆς εκ τῆς άμαρτίας των. Ἐν ήμέρᾳ κρίσεως οἱ συνήγοροι υπερασπίσεως δέν θά τοῦς όφελήσουν.

✓ Τό ότι οἱ αποστάται τοῦ 1995 έποίησαν σχίσμα, άναγνωρίζουν καί οἱ έξ αὐτῶν έσχάτως αποσχιρτήσαντες Νήφων καί Ἀρέθας. Πλήν οἱ τελευταῖοι, ένῳ άνεγνώρισαν ότι εὑρίσκοντο εἰς τό σχίσμα, άπλῶς άπεσχίσθησαν εκ τῶν αποσχισθέντων, δίχως «νά επανέλθουν καλῶς όθεν εξέηλθον κακῶς». Ἡμεῖς εὐχόμεθα εἰς όλους νά άνανήψουν κατανοοῦντες τό σφάλμα των. Ἡ Έκκλησία εἶναι ικανή νά θεραπεύσῃ τάς πληγὰς όσων έν μετανοία επιστρέψουν έχουσα ως οδηγόν τό σύνταγμα τῶν θείων καί ιερῶν Κανόνων καί τήν Ἱστορίαν τῆς Έκκλησίας.

✓ Μόλις, έπληροφορήθημεν ότι καί ό κ. Ἀγγελος Ἀναστασίου «έκανε φτερά» καί άπεσκήρτησε από τήν τῶν Μακαριτῶν παρασυναγωγήν προκειμένου νά ένωθῇ μέ έτέραν, υπό τήν ήγεσίαν τοῦ Ἰταλοῦ Antonio de Rosso άγνώστου προελεύσεως εἰς ήμᾶς. Ὁ κ. Ἀγγελος ως νεοσημερολογίτης Ἀρχιμανδρίτης ἦτο πολέμιος τῶν Γ.Ο.Χ. καί άνεβάπτιζε τέκνα βαπτισθέντα υπό Γνησίων Ὁρθοδόξων Κληρικῶν. Εἶναι σκανδαλῶδες νά παρουσιάζεται τοιοῦτος κληρικός ως «Ἐπίσκοπος Γ.Ο.Χ.».

✓ Τό Πρωτοβάθμιον διά Πρεσβυτέρους Συνοδικόν Δικαστήριον, υπό τήν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκακίου, μέ έπταμελῆ σύνθεσιν, κατά τήν τρίτην συνεδρίασιν περί τῆς υποθέσεως, (έπειτα από δύο άναβολάς) τήν 16/29-11-2006 επέβαλεν όμοφώνως εἰς τόν Σωτήριον Πράσινον τοῦ Ἀποστόλου τήν ποινήν τῆς καθαιρέσεως εκ τοῦ ύψηλοῦ τῆς Ἱερωσύνης αξιώματος καί τήν επαναφοράν αὐτοῦ εἰς τήν τάξιν τῶν λαϊκῶν, κριθέντα ένοχον καταφρονήσεως τῆς προϊσταμένου αὐτοῦ εκκλ. αρχῆς καί άποσχίσεως.

✓ Τό αὐτό Συνοδικόν Δικαστήριον, συνεδριάσαν τήν 10/23-12-2006 προκειμένου νά εκδικάσῃ υπόθεσιν κανονικῶν παραβάσεων τοῦ κατηγορουμένου Ἱερομονάχου Ἰωακείμ Εὐαγγελάτου, παραλαβόν επιστολήν τοῦ κατηγορουμένου άρνούμενου νά παραστῇ καί καταφρονούντος τήν προϊσταμένην εκκλησιαστικήν αὐτοῦ αρχήν, επέβαλεν εἰς αὐτόν τό επιτίμιον τῆς άργίας από πάσης ιεροπραξίας μέχρι τῆς τελικῆς εκδικάσεως τῶν κανονικῶν αὐτοῦ παραπτωμάτων.

✓ Ἡ Έκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς ἤλθεν εἰς συμφωνίαν μέ τό Πατριαρχεῖον Μόσχας διά νά έλθουν εἰς εκκλησιαστικήν κοινωνίαν μεταξύ των. Ὁρισαν ως ήμέραν ενάρξεως τῆς εκκλησιαστικῆς αὐτῆς κοινωνίας τήν ήμέραν τῆς εορτῆς τῆς Ἀναλήψεως 4/17 Μαΐου 2007. Λυπούμεθα διά τήν εξέλιξιν ταύτην. Ἡ ένωσις τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς μετά τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας έγένετο δίχως τήν άποκηρύξιν τοῦ Σεργιανισμοῦ καί τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εκ μέρους τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας. Πρόκειται διά πτώσιν τῆς Έκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς εἰς τά δίκτυα τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἡδη άρκετοί κληρικοί καί μέρος τοῦ ποιμανίου των άναζητεῖ άλλας διεξόδους.

Περί τό τέλος Δεκεμβρίου, έγένετο δεκτός εἰς τήν Έκκλησίαν μας ό Αἰδεσιμώτατος Πρεσβύτερος π. Θωμᾶς Marretta, εκ τῆς Έκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς, όμοῦ μετά μεγάλου μέρους τῶν ένοριτῶν του καί συνεκρότησαν νέαν ένορίαν εἰς τήν περιοχήν Owego N. Ὑόρκης τιμωμένην επ' όνόματι τοῦ Ἀγ. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ. Πρόκειται διά τήν πρώτην ένορίαν ρωσικοῦ ρυθμοῦ εἰς τήν Ἱ. Μητρόπολιν Γ.Ο.Χ. Ἀμερικῆς.

✓ Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος έν συνεργασίᾳ μετά τῶν τοπικῶν εκκλησιαστικῶν συμβουλίων τῆς Έκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης όργανώνει εκδήλωσιν όμιλίας έχούσης ως θέμα: «τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καί τό σκηνικόν τοῦ Γολγοθᾶ» ή όποία θά πραγματοποιηθῇ εἰς τό κεντρικόν άμφιθέατρο τῆς Καβάλας τήν Κυριακή 26-2/11-3-2007 καί ώραν 6.30 μ.μ.

ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΣΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΟΝ

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Ἡ δυναμική παρουσία τοῦ ἱεροῦ κλήρου καί τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας μας συνέβαλλε ὥστε νά ἐορτασθοῦν μέ θρησκευτική λαμπρότητα οἱ ἐορτές τῶν Ἀγίων, στούς ὁποίους εἶναι ἀφιερωμένοι Ἱ. Ναοί καί Ἱ. Μονές.

► Τό Σάββατο 1/14 Ὀκτωβρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου, Ψαρρῶν καί Οἰνουσῶν κ. Στέφανος προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Σκέπης Χίου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιος ὡς τοποτηρητής τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κρήτης τήν ἡμέρα αὐτή ἱερούργησε στόν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναόν Παναγίας Γοργοῦπηκόου Ἡρακλείου Κρήτης. Προεξάρχωντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου ἐόρτασε λαμπρῶς τήν ἐτήσια πανήγυρί του τό Ἱ. Ἡσυχαστήριον Ἀγ. Σκέπης Δαφνίου.

Ἱεουργοῦντων τῶν Αἰδ. Ἱερέως π. Δημητρίου Ράϊκου καί π. Ἀρσενίου Κοντογιαννοπούλου ἐόρτασαν ἀντιστοίχως τά Ἱ. Ἡσυχαστήρια Παναγίας Γοργοῦπηκόου Μαρκοπούλου καί Πέτα Κερατέας. Λόγω τῆς θαυματουργοῦ θεομητορικῆς εἰκόνης μέ τήν ὁποία εἶναι πλουτισμένη ἡ Ἱ. Μονή Ἀγ. Μαρίνης Κερατέας, ἡ ἡμέρα αὕτη ἔχει καθιερωθῇ καί ὡς δεύτερη πανήγυρις τῆς Ἱ. Μονῆς. Πρός τιμὴν τῆς Παναγίας τῆς Γοργοῦπηκόου καί γιά τήν πνευματική ἐνδυνάμωση τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν τῆς Ἱ. Μονῆς τό βράδυ τῆς Παρασκευῆς 30-9/13-10 ἐτελέσθη ἱερά ἀγρυπνία σύμφωνα μέ τά ἀγιορείτικα τυπικά.

► Διά ἱερᾶς ἀγρυπνίας ἐτιμήθη τήν Πέμπτη 20-10/2-11 ἡ μνήμη τῆς Ἀγ. Ματρώνης τῆς Χιοπολί-

τιδος εἰς τήν ὁμώνυμον Ἱ. Μονήν Μέσων Διδύμων Χίου. Εἰς τήν μοναστηριακὴν ἱεράν πανήγυριν προέστη ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Σεβ. Χίου, Ψαρρῶν καί Οἰνουσῶν κ. Στέφανος. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐόρτασε καί ὁ Ἱ. Ναός Ἀγ. Ματρώνης πόλεως Χίου. Εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν ἱερούργησε ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Πατέρων Παν. Ἀρχιμ. π. Ἀμβρόσιος Ψωμιᾶς.

Σέ λαμπρότητα δέν ὑστέρησε κατὰ τήν ἡμέρα αὐτή καί ἡ πανήγυρις τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ. Τῶν ἐορτίων ἱερῶν ἀκολουθιῶν προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιος, ἐνῶ στήν λαμπρότητα τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως συνέβαλε καί ἡ παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσοστόμου, ὅστις ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

► Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιος προέστη τήν Τετάρτη 26-10/8-11 τῆς πανηγύρεως τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Δημητρίου Ἀμφιάλης, ἐνῶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος προέστη τῶν ἐορτίων ἱερῶν ἀκολουθιῶν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Δημητρίου Καβάλας.

► Εἰς τήν ἀκριτικὴν Σάμον τά πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας ἐόρτασαν τήν Τρίτη 1/14 Νοεμβρίου τήν μνήμη τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων εἰς τὸν ὁμώνυμο ναὸ Καρλοβασίου.

► Κατὰ τήν μεγάλη ἐορτὴ τῆς συνάξεως τῶν Ἀγ. Ἀγγέλων τήν Τρίτη 8/21 Νοεμβρίου πανηγύρισαν μεγαλοπρεπῶς αἱ Ἱ. Μοναὶ Ἀγ. Ταξιάρχων Ἀθικίων Κορίνθου καί Νενήτων Χίου. Εἰς μὲν τήν πανήγυριν τῆς πρώτης προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος,

συμπαραστατούμενος υπό τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Βρεσθένης κ. Θεοδοσίου, ἐνῶ εἰς τὴν πανήγυριν τῆς δευτέρας συνιερουργῶν μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου προέστη ὁ οἰκείος Μητροπολίτης Σεβ. Μητροπολίτης Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στέφανος.

➤ Ἄγιοπρεπὴς ὑπῆρξε τὴν Τετάρτη 9/22 Νοεμβρίου ὁ ἐορτασμός τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος τὴν παραμονή τῆς ἐορτῆς προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ εἰς τὸ πανηγυρίζων Μητροπολιτικὸ Ἱ. παρεκκλήσιο Ἁγ. Νεκταρίου Χατζηκυριακείου Πειραιῶς, ἐνῶ τὴν Κυριώνυμο ἡμέρα προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας πού τελέσθηκε πρὸς τιμὴ τοῦ Ἁγίου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Ἀναργύρων Αἰγίνης. Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ ἐορτάζοντος Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Νεκταρίου Ρόδου. Διὰ ἱερᾶς ἀγρυπνίας ἐορτάσθηκε ἡ μνήμη τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου εἰς τὴν ὁμώνυμο Ἱ. Μονὴ Ἀχαρνῶν, ἐνῶ τὴν ἐτήσια

πανήγυρι τοῦ ἐόρτασε καὶ τὸ Ἱ. Ἑσυχαστήριον Ἁγ. Νεκταρίου Ἀρτέμιδος.

➤ Τὴν Παρασκευή 11/24 Νοεμβρίου, ἡμέρα τιμῆς καὶ μνήμης τοῦ Ἁγ. μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ, πανηγύρισαν ὁ Ἱ. Ναὸς Βιλλίων καὶ αἱ Ἱ. Μοναὶ Ἀμφιάλης καὶ Ἀνθούσης. Συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Σεβ. Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Βιλλίων, ἐνῶ τὴν κυριώνυμη ἡμέρα τῆς ἐορτῆς κατὰ παράκλησιν τοῦ οἰκείου ἱεράρχου εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱ. Ναὸ ἱερούργησε ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος μετὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸ τοῦ Ἱ. Ναοῦ Βιλλίων, μετέβη εἰς τὴν πανηγυρίζουσα Ἱ. Μονὴ Ἁγ. Μηνᾶ Ἀνθούσης καὶ χοροστάτησε στὸ Μ. Ἑσπερινὸ τῆς ἱερῆς ἀγρυπνίας πού τελέσθηκε στὸ περίλαμπρο καθολικὸ τῆς Ἱ. Μονῆς. Ὁ Σεβ.

Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος προέστη τῶν ἐορτίων ἱερῶν ἀκολουθιῶν στὴν ἐορτάζουσα Ἱ. Μονὴ Ἁγ. Μηνᾶ Ἀμφιάλης. Στὴν ἱερὰ πανήγυρι παρέστη καὶ ὁ πνευματικὸς πατὴρ τῆς Ἱ. Μονῆς Σεβ. Μητροπολίτης Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στέφανος.

➤ Τὴν Κυριακή 13/26 Νοεμβρίου προεξάρχωντος τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου, ἐπανηγύρισε ὁ Ἱ. Ναὸς Ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου Λαμίας.

➤ Τὴν Δευτέρα 14/27 Νοεμβρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος προέστη τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Φιλίππου Καμινίων.

➤ Τὴν Δευτέρα 21-11/4-12 ἱεουργοῦντος τοῦ Παν. Ἱερομ. π. Στεφάνου Τσίκουρα ἐορτάσθηκαν τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου εἰς τὸ ὁμώνυμο ἱερό παρεκκλήσιο Νεαπόλεως Νικαίας.

➤ Κατὰ παράκλησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσοστόμου ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος προέστη τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Αἰκατερίνης στὰ Πατήσια.

Ἐνῶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ.

Χρυσόστομος στο πλαίσιο της έορτης της μεγαλομάρτυρος Ἀγ. Αἰκατερίνης προέστη της ιερᾶς πανηγύρεως της ὁμωνύμου Ἱ. Μονῆς Λουτουφίου.

➤ Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος μέ κανονική ἄδεια τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομου ἱερούργησε τήν Τετάρτη 20-11/13-12 εἰς τόν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Ἀνδρέου Περιστερίου.

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

➤ Εἶναι παγκοίνως γνωστό πῶς ἡ πολύτιμη καί πολυχρόνια ποιμαντική διακονία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομου τόν ἔχει καταξίωση στήν συνείδηση τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ὥστε νά ἀπολαμβάνει ἀπεριόριστα τά αἰσθήματα τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης τῆς ἀπείρου τιμῆς καί τοῦ ἐγκαρδίου σεβασμοῦ τοῦ ἱεροῦ κλήρου καί τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας. Τρανῆ ἀπόδειξις τῶν ὡς ἄνω ὑπῆρξε ἡ Κυριακή 13/26 Νοεμβρίου πού ἡ Ἐκκλησία μας ἐτίμησε τήν μνήμη τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, ἀλλά συνάμα καί τά ὀνομαστήρια τόσο τοῦ Μακαριωτάτου Πρωθιεράρχου μας ὅσο καί τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου. Τό

ἐσπέρας τοῦ Σαββάτου 12/25 Νοεμβρίου μέ τήν συμμετοχή κλήρου καί λαοῦ τελέσθηκε στήν Ἱ. Μονή Παναχράντου Μεγάρων ὁ Μ. Ἑσπερινός τῆς ἐορτῆς στό ὁποῖο ἐχοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

Τήν Κυριώνυμο ἡμέρα στό περίλαμπρο Καθολικό τῆς ὡς ἄνω Μονῆς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος σέ συνιερουργία μετά τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλινίκου, Χίου, Ψαρρῶν καί Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου, Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου καί τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου προέστη τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως. Μετάτό πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Προκαθήμενος ἐξέφρασε μέ θερμούς λόγους τίς ἐγκάρδιες εὐχαριστίες του πρός τοὺς τιμίους Ἱεράρχες, τίς Ἀρχές καί τοὺς λοιποὺς ἐπισήμους, καθὼς καί πρός τόν Ἱερό Κλῆρο καί τόν πιστό λαό γιά τίς ἐκδηλώσεις νίκης ἀγάπης πρός τό πρόσωπό του. Πρός τιμή τοῦ Μακαριωτάτου καί τοῦ ἐπίσης ἐορτάζοντος Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου μετά τό πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας, ἡ φιλόξενη ἀδελφότητα τῆς Ἱ. Μονῆς Παναχράντου παρέδωσε εὐγενῶς τράπεζα ἀγάπης.

➤ Τήν Τρίτη 27-12/8-1 εἰς τήν Ἱ. Μονήν Ἀγ. Μάρκου Κορωπίου ἐορτάσθηκαν τά ὀνομαστήρια

του κτήτορος της 'Ι. Μονής Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρρών και Οίνουσών κ. Στεφάνου. Είς την Θ. Λειτουργίαν με συλλειτουργούς τούς Σεβ. Μητροπολίτες Πειραιώς και Σαλαμίνος κ. Γερόντιον, 'Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομον και τόν Θεοφ. 'Επίσκοπον Μαραθῶνος κ. Φώτιον προέστη ὁ ἑορτάζων σεπτὸς 'Ιεράρχης, ἐνῶ συμπροσευχόμενος παρέστη ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν και πάσης 'Ελλάδος κ. Χρυσόστομος ὅστις εὐχήθηκε ἐκ μέρους της 'Ι. Συνόδου τὰ δέοντα στὸν πολίῳ ἱεράρχη.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

➤ Μὲ τὴν ἀρμόζουσα ἐκκλησιαστικὴ τάξη καὶ λαμπρότητα ἐτελέσθησαν προσφάτως τὰ ἐγκαίνια τῶν 'Ι. Ναῶν 'Αγ. Τριάδος Μαθιῶν 'Ηρακλείου Κρήτης, Παναγίας Γοργοῦπηκόου τῆς ὁμωνύμου 'Ι. Μονῆς Οἰνῆς 'Αττικῆς καὶ 'Αγ. 'Αναστασίας Φαρμακολυτρίας Κομοτηνῆς.

'Ὡς Τοποτηρητὴς τῆς 'Ι. Μητροπόλεως Κρήτης ὁ Σέβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου τὸ Σάββατο 20-8/2-9 ἐτέλεσε μὲ ἐπισημότητα τὰ ἐγκαίνια τοῦ 'Ι. Ναοῦ 'Αγ. Τριάδος Μαθιῶν Κρήτης. Τὴν ἱερά τελετὴ τῶν ἐγκαίνιων ποῦ γιὰ τὴν ὠραιότητα καὶ λαμπρότητα της ἔγινε σημεῖο ἀναφοράς παρηκολούθησε μὲ βαθειὰ κατάνυξη πλῆθος πιστῶν.

Στὸ πλαίσιο τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τῆς 'Ι. Μονῆς Παναγίας Γοργοῦπηκόου Οἰνῆς 'Αττικῆς ἐτελέσθησαν τὸ Σάββατο 1/14 'Οκτωβρίου τὰ ἐγκαίνια τοῦ καθολικοῦ τῆς 'Ι. Μονῆς. 'Ο Σεβ. Μητροπολίτης 'Αττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος ποῦ καθιέρωσε τὸ ἱερό θυσιαστήριον τῆς 'Ι. Μονῆς τὴν παραμονὴ τῆς ἑορτῆς προέστη τῆς καταθέσεως τῶν

γύρεως ἡ 'Ι. Μονὴ κατεκλύσθη ἀπὸ φιλέορτους πιστοὺς οἱ ὅποιοι μὲ ἱερὴ εὐλάβεια παρηκολούθησαν τὴν μεγαλειώδη τελετὴ τῶν ἐγκαίνιων στὴν λαμπρότητα τῶν ὁποίων συνέβαλλε καὶ ἡ παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος κ. Χρυσόστομου.

➤ 'Ημέρα χαρᾶς, εὐλογίας καὶ ἁγιασμοῦ γιὰ τὴν ἀκριτικὴ Κομοτηνὴ χαρακτηρίστηκε τὸ Σάββατο 29-10/11-11 ἡμέρα ποῦ ὁ τοποτηρητὴς 'Ανατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης Θεοφ. 'Επίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος ἐτέλεσε μὲ κάθε ἐπισημότητα τὰ ἐγκαίνια τοῦ 'Ι. Ναοῦ 'Αγ. 'Αναστασίας Φαρμακολυτρίας, ποῦ ἔγινε πόλος ἑλξεως πιστῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας μας, ποῦ ἀπὸ Θεσ/νίκη, 'Αλεξανδρούπολη, Σέρρες, Καβάλα, Κομοτηνὴ καὶ Δρᾶμα ἔσπευσαν νὰ παρακολουθήσουν τὴν κατάθεση τῶν 'Αγ. Λειψάνων, τόν Μ. 'Εσπερινό, τὴν ὠραία τελετὴ τῶν ἱερῶν ἐγκαίνιων καὶ τὴν 'Αρχιερατικὴ λειτουργία, στὴν ὁποία ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης 'Αττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ὅστις ἐκήρυξε καὶ τόν Θεῖον Λόγον. 'Ιδιαίτερα αἰγλη στὴν καθιέρωση τοῦ 'Ι. Ναοῦ προσέδωσε ἡ ἐπεξήγησις τῶν συμβολικῶν πράξεων τῆς ἱερᾶς τελετῆς ἀπὸ τόν Πανοσιολογιώτατον 'Αρχιμ. Γρηγόριον Ταυλάριον.

'Αγίων Λειψάνων καὶ ἀκολούθως τοῦ πανηγυρικοῦ 'Εσπερινοῦ. Τὴν κυριώνυμο ἡμέρα τῆς ἱερᾶς πανη-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

Ί.Μ. Ἀγ. Σκέπης Δαφνίου, 1-10-2006

Ί.Μ. Ἀγ. Μαρίνης Κερατέας, 1-10-2006

Ί.Μ. Ἀγ. Δημητρίου Ἀμφιάλης, 26-10-2006

Ί.Ν. Ἀγ. Μηνᾶ Βιλλίων, 10-11-2006

Ὁνομαστήρια Μακ. Ἀρχ/που, 13-11-2006

Ί.Ν. Ἀγ. Φιλίππου Καμνίων, 14-11-2006